

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้ทบทวน และศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎี เอกสารและวิจัยที่เกี่ยวข้องต่างๆ ดังหัวข้อต่อไปนี้คือ

2.1 การออกเสียงภาษาอังกฤษ

- 2.1.1 ความหมายของการออกเสียงภาษาอังกฤษ
- 2.1.2 ความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ
- 2.1.3 องค์ประกอบสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ
- 2.1.4 ปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย
- 2.1.5 ประโยชน์ของการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง
- 2.1.6 การวัดผลประเมินผลการออกเสียงภาษาอังกฤษ

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

2.3 แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ

- 2.3.1 ความหมายของแบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ
- 2.3.2 ความสำคัญของแบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ
- 2.3.3 ลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะ
- 2.3.4 หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะ
- 2.3.5 สัทอักษรกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ

2.4 ความพึงพอใจและการวัดความพึงพอใจ

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 2.5.1 งานวิจัยในประเทศ
- 2.5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

2.6 กรอบแนวความคิด

2.1 การออกเสียงภาษาอังกฤษ

2.1.1 ความหมายของการออกเสียงภาษาอังกฤษ

การออกเสียงหรือ pronunciation ซึ่งเป็นคำนามตามพจนานุกรม New Oxford Advanced Learner's Dictionary ของ ฮอร์นบี้ (Hornby, 2000:1015) ได้นิยามการออกเสียงดังนี้ ความหมายที่ 1 หมายถึง วิธีที่ภาษาใดภาษาหนึ่ง หรือ คำใดคำหนึ่ง หรือ เสียงใดเสียงหนึ่งถูกเปล่งออกมา ความหมายที่ 2 หมายถึง วิธีที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเปล่งเสียงคำของภาษาใดภาษาหนึ่งออกมานั้นก็หมายความว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษคือวิธีที่บุคคลเปล่งเสียงภาษาอังกฤษ คำภาษาอังกฤษ หรือเสียงที่เป็นภาษาอังกฤษออกมา การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์นั้นแบ่งออกเป็น 2 เสียงหลักคือ เสียงสระและเสียงพยัญชนะ ซึ่งเสียงสระในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 21 เสียง แบ่งออกเป็นเสียงเดี่ยว (Monophthongs) 12 เสียง และเสียงประสม (Diphthongs) 9 เสียง และเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 24 เสียง

ภูมิ หุราพันธุ์ (2530 อ้างถึงใน สาริณี สุวรรณพันธุ์, 2553, น. 30-31) ได้ให้ความหมายของการออกเสียง (Pronunciation) ที่ใช้กันอย่างกว้างๆ สำหรับภาษาอังกฤษว่า คือการผสมเสียงเป็นคำ และผสมคำเป็นประโยค และมีหลักใหญ่ๆที่ต้องปฏิบัติอยู่ 4 ประการ คือ 1) การทำเสียงต่างๆแต่ละเสียงในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง 2) การผสมเสียงนั้นๆเข้าเป็นคำ 3) การลงเสียงหนักให้ตรงพยางค์ในคำที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์ และ 4) การใช้จังหวะหนักเบาและเสียงสูงต่ำในวลี และประโยคได้อย่างเหมาะสม นอกจากนั้น การออกเสียงภาษาอังกฤษมีเรื่องที่ต้องเรียนรู้อีกหลายอย่าง เช่น การกลายเสียงของคำ (Change in Pronunciation) การออกเสียงตามที่สะกด (Spelling Pronunciation) การออกเสียงที่เป็นมาตรฐาน (Standard Pronunciation) และหลักสัทศาสตร์ (Phonetic Principles) ส่วน ฟราเซอร์ (Fraser, 2001 อ้างถึงใน โวเดสกี Wodecki, 2014: 4) ได้เสนอความหมายของการออกเสียงว่า การออกเสียงเป็นคุณลักษณะที่ช่วยทำให้การพูดคล่องและลื่นไหลได้อย่างง่าย ซึ่งคุณลักษณะทั้งหมดในการออกเสียงนั้นประกอบด้วย การเปล่งเสียงพูด การลงจังหวะ การลงทำนองเสียงสูง-ต่ำและการเน้นเสียงถ้อยคำ รวมทั้งลีลาท่าทาง และการสื่อด้วยสายตา นอกจากนี้ การออกเสียงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างยิ่งในการพูดสื่อสาร รวมถึงองค์ประกอบอื่นๆด้วย เช่น ไวยากรณ์ การเลือกใช้คำศัพท์ และการพิจารณาทางวัฒนธรรม และ เยทซ์ (Yates, 2002: 1) ได้ให้ความหมายของการออกเสียงว่าเป็นเสียงที่เปล่งออกมาเพื่อใช้สื่อความหมาย โดยให้ความสนใจต่อเสียงในภาษาใดภาษาหนึ่ง รวมทั้งคุณลักษณะต่างๆของการพูดมากกว่าระดับของเสียงใดเสียงหนึ่ง เช่น การลงทำนองเสียงสูง-ต่ำ การเน้นเสียงถ้อยคำ การเน้นเสียงหนัก-เบา การจัดช่วงจังหวะทำนอง วิธีการเปล่งน้ำเสียง รวมถึงลีลาท่าทางและการแสดงออกต่างๆที่สัมพันธ์ต่อวิธีการพูดภาษา

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษ คือวิธีที่บุคคลเปล่งเสียงออกมาตามลักษณะการผสมเสียงของภาษาใดภาษาหนึ่ง เข้าเป็นคำและจากคำเป็นประโยค โดยมีการ

เน้นเสียงหนักเบา การลงทำนองเสียงสูง-ต่ำ การเน้นเสียงถ้อยคำ การจัดช่วงทำนองจังหวะ ลีลา ท่าทาง การสื่อด้วยสายตา และการแสดงออกต่างๆ ซึ่งวิธีการออกเสียงเหล่านี้ ได้รับการยอมรับและสามารถเข้าใจได้ง่าย

2.1.2 ความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ

เป็นที่ทราบกันดีว่า การออกเสียงมีความสำคัญและเป็นทักษะที่จำเป็นในการเรียนรู้เพราะ หากผู้เรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงได้ก็จะทำให้การเรียนรู้แต่ละครั้งพบปัญหาและอุปสรรคมากมาย นักวิชาการไทยพบว่ามีเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษอยู่หลายเสียงที่ไม่มีในภาษาไทยและมีเสียงจำนวนหนึ่งที่คล้ายกับเสียงภาษาไทย คนไทยจึงใช้เสียงของภาษาไทยแทนเสียงภาษาอังกฤษซึ่งไม่ถูกต้อง การใช้เสียงภาษาไทยแทนมักทำให้เกิดความไม่เข้าใจหรือบางครั้งความหมายของคำก็เปลี่ยนไปเลย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง (พลเรือเอกชุมศักดิ์ มัชฌิมจันทร์, 2547) พิณฑิพย์ ทวยเจริญ (2544) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า ผู้เรียนจะรู้เพียงคำศัพท์และโครงสร้างประโยคเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ ต้องสามารถเปล่งเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วสามารถเข้าใจได้ นอกจากนี้ การพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงภาษาไทยทำให้การสื่อสารไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรเพราะว่าไม่สามารถออกเสียงที่ถูกต้องที่ทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจได้ นอกจากนี้ เนื่องจากคนไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จึงพูดได้ไม่คล่องแคล่วเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาส่วนใหญ่ยังคงใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการเรียนการสอน การพูดภาษาอังกฤษจะคล่องแคล่วหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้ การฝึกฝนและการมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษโดยตรงกับเจ้าของภาษาและการฝึกฝนการออกเสียง

ส่วน กนกวรรณ อินทรสุด (อ้างถึงใน เจษฎา วารี, 2557: 14-15) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษว่าเป็นสิ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษให้มากขึ้นจากการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ นอกจากนี้ การฝึกออกเสียงบ่อยๆช่วยให้ผู้อ่านสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วชัดเจน มีความมั่นใจมากยิ่งขึ้นและยังเป็นการสร้างนิสัยรักการอ่านของผู้อ่านได้อีกด้วย อีกทั้งส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเรื่องของไวยากรณ์และโครงสร้างของประโยคได้อย่างถูกต้อง ซึ่งเป็นประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียนในระดับสูงขึ้นไป นอกจากนี้ นันทนา รณเกียรติ (2548, 7) ยังได้กล่าวถึงการเรียนการสอนออกเสียงภาษาอังกฤษว่าผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนทั้งในเรื่องของการเน้นเสียง (stress) และทำนองเสียง (intonation) ขณะที่ บุษบา กนกศิลป์ธรรม (2535 : 2) กล่าวว่าในการพูดต้องใช้ทักษะการฟังและการพูดควบคู่กันไป หากผู้พูดออกเสียงไม่ชัดเจนทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจหรือเข้าใจไม่ถูกต้อง ก็จะไม่สามารถสื่อสารได้หรืออาจสื่อสารได้แต่ไม่มีประสิทธิภาพ เคลลี (Kelly, 2003 : 16) ได้กล่าวว่าการออกเสียงมีความสำคัญต่อการวิเคราะห์ภาษาและการวางแผนบทเรียน การวิเคราะห์ภาษาครั้งใดที่ไม่ให้ความสำคัญหรือกันเรื่อง

การออกเสียงออกไป ย่อมทำให้การวิเคราะห์นั้นๆ ไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ ในทำนองเดียวกัน บทเรียนที่เน้นไวยากรณ์หรือคำศัพท์ใดๆ เป็นพิเศษก็ควรจะสอนเรื่องการออกเสียงไปด้วยเพื่อให้ผู้เรียนเห็นภาพรวม ซึ่งจะทำให้มีโอกาสสื่อสารได้อย่างสมบูรณ์มากขึ้น สอดคล้องกับ ฮิวอิงส์ (Hewings, 2004) ซึ่งได้ให้ความเห็นว่าการออกเสียงเป็นสิ่งสำคัญต่อการพูดและการฟังในการสื่อสาร ผู้พูดจำเป็นต้องออกเสียงให้ชัดเจนและถูกต้องและผู้ฟังก็ต้องสามารถวิเคราะห์คำพูดที่ได้ยินตามหน่วยเสียงในระบบเสียงเพื่อตีความได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นการออกเสียงพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญในการเรียนภาษานอกจากนี้ เจษฎา วารี (2557: 15) ยังได้กล่าวถึงความสำคัญของการออกเสียงว่า การออกเสียงเป็นการสื่อความหมายที่มีคุณค่าอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตของคน ไม่ว่าจะเป็นการประชุมอภิปราย การแสดงความคิดเห็น ล้วนแต่มีการออกเสียงเป็นปัจจัยสำคัญทั้งสิ้น

สรุปได้ว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ ในด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์ใหม่ๆ และช่วยให้ผู้อ่านเกิดความมั่นใจมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การออกเสียงที่ดีและถูกต้องสำคัญต่อการพูดและการฟังในการสื่อสาร และยังช่วยสื่อความหมายเกิดประสิทธิภาพและเป็นผลดีต่อการดำเนินชีวิตในทุกสาขาอาชีพ ซึ่งล้วนแล้วแต่มีการออกเสียงเป็นปัจจัยหลักที่สำคัญทั้งสิ้น

2.1.3 องค์ประกอบสำคัญของการออกเสียงภาษาอังกฤษ

คูเปอร์ (Cooper, 2008: 14-16 อ้างถึงในเจษฎา วารี, 2557: 15-16) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการออกเสียงว่า สามารถในการใช้ภาษาพูด ทัศนคติ จุดมุ่งหมาย และสภาพทางกายและอารมณ์ล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อการออกเสียง กล่าวคือ ความสามารถในการใช้ภาษาพูด (oral language) มีความสำคัญต่อความสามารถในการออกเสียง ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษได้บ้างจะเข้าใจความคิดต่างๆ ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ การมีทัศนคติ (attitude) ที่ดีต่อการออกเสียงจะทำให้สามารถเข้าใจเรื่องราวในการออกเสียงได้ดี การเข้าใจจุดมุ่งหมายในการออกเสียง (purpose) จะเป็นเครื่องกำหนดทิศทางในการออกเสียง ผู้ที่มีสภาพร่างกายที่พร้อม รวมถึงอารมณ์ตอบสนองที่ดีต่อการออกเสียง (physical and emotional conditions) ก็จะทำให้การออกเสียงได้ดี

2.1.4 ปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย

ปัญหาและอุปสรรคในการศึกษาภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีหลายประการ การออกเสียงที่ถูกต้องตามเจ้าของภาษานั้นเป็นปัญหาสำคัญ เสียงภาษาอังกฤษบางเสียงก็ยังคงเป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทย ดังที่ ธีรวัฒน์ ต้นทนิส (2555) พบว่า นักศึกษาชาวไทยมีปัญหาในการออกเสียงเรียงลำดับจากมากที่สุดไปน้อย ดังนี้ ตำแหน่งพยัญชนะต้น คือ /θ/, /ð/, /v/, /r/, /z/, /ʃ/, /ʒ/, /tʃ/ ตำแหน่งพยัญชนะท้าย คือ /ʒ/, /dʒ/, /ʃ/, /θ/, /ð/, /z/, /tʃ/, /g/, /l/ และเสียงสระ คือ /ə/, /ɒ/, /ɑ/, /ɒɪ/, /uə/

ซึ่งสาเหตุเกิดจากไม่มีเสียงเหล่านี้ในระบบเสียงภาษาไทย นักศึกษาจึงใช้เสียงภาษาไทยแทนถือเป็นอิทธิพลจากการแทรกแซงของภาษาแม่ และเป็นกระบวนการทำให้การออกเสียงง่ายขึ้น เรื่องอิทธิพลการแทรกแซงจากภาษาแม่นี้ยังมีการกล่าวถึงโดย ปรียา โนแก้ว และประนุท สุขศรี (2548) ที่ว่าแม่ผู้เรียนจะมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับการออกเสียงตามทฤษฎี แต่ในทางปฏิบัติผู้เรียนก็อาจจะยังไม่สามารถจำแนกหรือออกเสียงได้อย่างถูกต้องตามความผิดเพี้ยนหรือผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการออกเสียงนั้นมีตั้งแต่ในระดับที่ไม่ก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อความ ไปจนถึงระดับที่ก่อให้เกิดความสับสนในการสื่อสารได้ ในการออกเสียงผู้เรียนชาวไทยมักจะเลือกใช้เสียงที่ตนคุ้นเคยและใกล้เคียงกับเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ของตนมาใช้แทนเสียงในภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น การใช้ “ร” ในภาษาไทยแทนเสียง “r” ในภาษาอังกฤษในคำว่า rain, rice, right แต่ที่ผู้เรียนเลือกใช้เสียง “l” แทน ก็จะทำให้ความหมายของคำเหล่านี้เปลี่ยนไปเช่น rain กลายเป็น lain, rice กลายเป็น lice และ right กลายเป็น light (พินทิพย์ ทวยเจริญ, 2547 : 8)

เออร์ (Ur, 1999: 52-58) ยังกล่าวอีกว่า ผู้เรียนออกเสียงผิด เกิดจากการที่ไม่มีเสียงนั้นๆ ในภาษาแม่ ผู้เรียนจึงใช้เสียงที่ใกล้เคียงในภาษาแม่แทน เช่น นำเสียง /d/ หรือ /z/ แทนเสียง /ð/ ในคำว่า that และแม้บางครั้งจะมีเสียงนั้นๆ ในภาษาแม่ แต่ไม่สามารถแยกความต่างของหน่วยเสียงได้ ซึ่งเมื่อออกเสียงผิด ความหมายจะแตกต่างกันไปอีกด้วย เช่น /i/ และ /i:/ ในคำว่า ship และ sheep การใช้จึงต้องดูจากบริบท (context) ได้แก่คำหรือวลีที่มาอยู่กับคำนั้นๆ และถ้าไม่เคยได้ยินเสียงนั้นเลย ก็จะไม่สามารถออกเสียงได้ถึงแม้จะพยายามเท่าใดก็ตาม

เดือนจิตต์ จิตต์อารี (2548) ได้เสนออีกว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่ถูกต้องสามารถก่อให้เกิดการเข้าใจผิด เกิดอคติ หรือเกิดผลเสียร้ายแรงได้ ส่วนพินทิพย์ ทวยเจริญ (2544) กล่าวว่า ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ การรู้แต่คำศัพท์และโครงสร้างประโยคเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ หากผู้เรียนไม่สามารถเปล่งเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วสามารถเข้าใจ ก็ยังถือว่าไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้ นอกจากนี้ การพูดภาษาอังกฤษด้วยสำเนียงภาษาไทยทำให้การสื่อสารไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควรเพราะว่าไม่สามารถออกเสียงที่ถูกต้องที่ทำให้เจ้าของภาษาเข้าใจได้ และยังได้เสนอความเห็นไว้ว่า เนื่องจากคนไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ความคล่องแคล่วในการพูดจึงมีน้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในสถานศึกษาส่วนใหญ่ตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาถึงระดับอุดมศึกษายังคงใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการเรียนการสอนการพูดภาษาอังกฤษ เป็นไปอย่างอัตโนมัติหรือไม่ขึ้นอยู่กับความรู้ การฝึกฝนและการมีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษโดยตรง (Exposure) กับเจ้าของภาษา นอกจากนี้การนำไปใช้ด้วยการพูดนั้น จะเกิดประสิทธิผลเพียงใดขึ้นอยู่กับวิธีการฝึกฝนการออกเสียงซึ่งมีองค์ประกอบหลายอย่าง

การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งของนักเรียนไทย ทั้งนี้เนื่องจากความแตกต่างของระบบเสียงระหว่างภาษาไทย ภาษาแม่กับระบบเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งในการเรียน

การสอนภาษาต่างประเทศนั้น การรู้แต่คำศัพท์และโครงสร้างเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ นักเรียนบางคนไม่สามารถเรียนรู้การออกเสียงได้เนื่องจากขาดความเข้าใจในเรื่องการเชื่อมโยงตัวอักษรและเสียงที่ไม่คุ้นเคยหรืออ่านออกเสียงผิดและยังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงนั้นอีกด้วย ดังนั้นนอกจากการสอนให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องแล้ว การเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงก็เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นด้วยเช่นกัน (บำรุง โตรัตน์, 2547 : 53)

ผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัยยังมีปัญหาในทักษะการพูดภาษาอังกฤษซึ่งนักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งพื้นฐานที่สำคัญของความสำเร็จของการฟังและการพูดนั้นเกี่ยวข้องกับ “การออกเสียง” โดยตรง การที่ผู้เรียนไม่สามารถพัฒนาทักษะการฟังและการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้นโดยพื้นฐานแล้วเกิดจากอิทธิพลการแทรกแซงของภาษาแม่ (L1 interference) ซึ่งเกิดขึ้นในกรณีที่เสียงบางเสียงในภาษาที่สอง (L2) เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาแม่ (L1) ผู้พูดจึงมีแนวโน้มที่จะใช้เสียงในภาษาแม่ที่คล้ายคลึงกันในการออกเสียงเหล่านั้น การแทรกแซงของภาษาแม่ส่งผลต่อการใช้ภาษาในระดับเสียง (phonological level) มากกว่าระดับคำหรือระดับประโยค (morphological and syntactic levels) ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถแยกแยะรับรู้เสียงและการออกเสียงที่ถูกต้องโดยผู้เรียนมักใช้ลักษณะเสียงที่มีในภาษาไทยแทนการออกเสียงในภาษาอังกฤษ (ธีราภรณ์ พลายเล็ก, 2554)

ดาราวัตี สุกมลสันต์ (2542 : 122) เสนอแนะว่า ครูผู้สอนจะต้องสอนให้ผู้เรียนได้ยินเสียงของภาษาอังกฤษในแบบที่ผู้ใช้ภาษานั้นใช้และฝึกออกเสียงที่ไม่มีในภาษาไทยให้ได้อย่างถูกต้อง ไม่ใช่เสียงที่มีอยู่ในภาษาไทยเข้าไปแทนที่เสียงในภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนจะต้องฝึกฝนเสียงที่เป็นปัญหาของคนไทยเมื่อใช้ภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้องและได้ยินเสียงของภาษานั้นๆ ทั้งเสียงโดดๆ ในคำหลายพยางค์ วลี และประโยค สามารถส่งสารและรับสารที่สื่อกันด้วยความเข้าใจความหมายที่ถูกต้องทั้งสองฝ่าย เนื่องจาก เว่ยเหวย ฟู และเจ้าหยาลุน (Wei You Fu & Zhou Ya Lun, 1999) พบว่า ปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษเกิดจากการกลมกลืนเสียงภาษาไทยเข้ากับเสียงภาษาอังกฤษ แม้ว่าคนไทยเรียนภาษาอังกฤษ คนไทยส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกสอนให้เข้าใจถึงระบบเสียงภาษาอังกฤษอย่างละเอียด ผู้เรียนภาษาส่วนใหญ่จะเลียนแบบการออกเสียงภาษาอังกฤษจากรูปแบบการออกเสียงในแบบของครูชาวไทย

นันทนา รณเกียรติ (2548, 7) ได้กล่าวว่า การเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษนั้นผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนเรื่องการเน้นเสียง (stress) และเรื่องทำนองเสียง (intonation) แคลลี (Kelly, 2003: 18) ยังได้เสนอว่า การเปลี่ยนการเน้นเสียงพยางค์และการเปลี่ยนทำนองเสียงเพียงเล็กน้อยสามารถก่อให้เกิดผลกระทบอย่างมากต่อความหมาย และความเหมาะสมในการสื่อสาร เช่นเดียวกับ กริฟฟิธส์ (Griffiths, n.d.: 1) ซึ่งกล่าวว่า การเน้นเสียงพยางค์ในคำ (word stress) และการเน้นเสียงคำในประโยค (sentence stress) ที่ไม่ถูกต้องนำไปสู่การสื่อสารที่ผิดพลาดได้ และ

ปาเธร์ (Pathare, n.d.) ยังเสริมว่าความผิดพลาดในการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษเป็นสาเหตุหนึ่งของความเข้าใจผิดในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

แอเวอรี่และเอิร์ลลิช (Avery & Ehrlich, 1992) กล่าวว่าเสียงพยัญชนะในตำแหน่งท้ายคำประเภทเสียงกักที่เป็นเสียงโฆษะ (voicing of final stop consonants) ได้แก่ /b, d, g/ เป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เพราะผู้เรียนจะแทนที่เสียงเหล่านี้ด้วยเสียงพยัญชนะกักประเภททอโฆษะ (voiceless stop) /p, t, k/

เออร์ (Ur, 2000) อธิบายถึงสาเหตุของข้อผิดพลาดในการออกเสียงภาษาอังกฤษว่าแบ่งออกเป็น 3 ประเด็นคือ

1. เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีอยู่ในภาษาแม่ ทำให้ผู้เรียนไม่คุ้นเคยกับการออกเสียงเหล่านั้น จึงแทนที่เสียงเหล่านั้นโดยเสียงที่ใกล้เคียง
2. เสียงบางเสียงเป็นเสียงที่มีอยู่ในภาษาแม่ แต่ไม่ได้ถือเป็นหน่วยเสียงที่แยกออกมาอย่างชัดเจน จึงทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเรียนรู้เสียงดังกล่าวว่าสามารถทำให้เกิดความแตกต่างทางความหมายได้
3. บางครั้งผู้เรียนออกเสียงถูกต้อง แต่ผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้ถึงการลงเสียงหนัก (stress) ในระดับคำ หรือบางครั้งผู้เรียนใช้ทำนองเสียง (intonation) ของภาษาแม่มาใช้ในภาษาอังกฤษ จึงส่งผลให้เกิดความเข้าใจผิดในการสื่อความหมายได้

มยุเรศ รัตนานิคม (2542 : 172) กล่าวว่าปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษนั้น สาเหตุประการหนึ่งมาจากการลงเสียงหนัก ซึ่งคำในภาษาอังกฤษทุกคำเมื่อปรากฏอยู่เดี่ยวๆ จะมีการเน้นเสียงหนักพยางค์ใดพยางค์หนึ่งเสมอ และคำที่มีหลายพยางค์อาจมีการเน้นเสียงหนักมาก หนักรอง และไม่เน้นเสียงหนักเลยพยางค์ใดก็ได้ แต่คำในภาษาไทยส่วนมากจะเน้นเสียงหนักพยางค์สุดท้าย และคนไทยนิยมนำเอาวิธีการเน้นเสียงหนักพยางค์สุดท้ายไปใช้ในการออกเสียงคำในภาษาอังกฤษโดยไม่ตรวจสอบความถูกต้องจากพจนานุกรม ทำให้ออกเสียงแปลกไปจากเสียงของเจ้าของภาษา เช่น

ภาษาไทย	ภาษาอังกฤษ
มยุเรศ	Margaret
โอฬาร	open
เชียวชาญ	Susan
เดโช	David
ปิยะนุช	piano

กล่าวโดยสรุปคือปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยมีสาเหตุหลายประการ ประการใหญ่ๆได้แก่ การที่เสียงพยัญชนะและเสียงสระหลายเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีในภาษาไทย การลงเสียงเน้นหนักในพยางค์และในคำแตกต่างกัน คำในภาษาอังกฤษอาจมีการเน้นเสียงหนักมาก

หนักหรือไม่นั้นเสียงหนักเลยพยางค์ใดก็ได้ แต่คำในภาษาไทยส่วนมากจะเน้นเสียงหนักพยางค์สุดท้ายนอกจากนี้ ผู้เรียนชาวไทยมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะท้ายอย่างมากเพราะภาษาไทยมีพยัญชนะตัวสะกด 8 เสียงและไม่มีพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำ จึงทำให้ออกเสียงท้ายคำไม่ค่อยถูกต้อง ปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อกรออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างมากก็คือ การกลมกลืนเสียงภาษาไทยให้เข้ากับเสียงภาษาอังกฤษ เพราะแม้ว่าคนไทยเรียนภาษาอังกฤษแต่ส่วนใหญ่ก็ไม่ได้ถูกสอนให้เข้าใจถึงระบบเสียงภาษาอังกฤษอย่างละเอียดและผู้สอนผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ก็เป็นผู้สอนชาวไทยไม่ใช่ผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษา การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งของครู-นักเรียน อาจารย์-นักศึกษาที่ไม่ใช่เจ้าของภาษา นั่นคือการเทียบเคียงเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาต้นฉบับกับเสียงที่เป็นภาษาแม่ (Mother tongue) โดยการแทรกแซงเสียงภาษาแม่แทนเสียงที่แท้จริงของภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาต้นฉบับ เช่น เสียงที่มีปัญหามากที่สุด คือ เสียง /θ/ และ /ð/ ซึ่งไม่มีในภาษาไทย จึงแทรกแซงเสียง /d/ แทนเสียง /θ/ ในคำว่า that และแทรกแซงเสียง /z/ หรือ /s/ แทนเสียง /θ/ ในคำว่า thing ซึ่งเป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทยเป็นอย่างมาก ฉะนั้น การเรียนการสอนหลักการออกเสียงภาษาอังกฤษอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ จำเป็นต้องเรียนรู้และเข้าใจลักษณะธรรมชาติของการออกเสียงที่แท้จริงของภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาต้นฉบับด้วย

2.1.5 ประโยชน์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง

พิชญา นุเสน (2554: 15-16) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องว่า มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งยังช่วยส่งเสริมการอ่านออกเสียง การอ่านในใจ การอ่านตีความ และการแปลทับศัพท์ โดยมีใจความและรายละเอียดที่เกี่ยวกับประโยชน์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษ กล่าวคือ

1. เป็นการส่งเสริมให้การติดต่อสื่อสารระหว่างผู้ใช้ภาษาอังกฤษได้ ถูกต้องและเป็นไปตามวัตถุประสงค์ให้มากที่สุด เพราะถ้าหากออกเสียงไม่ถูกต้อง ทำให้สื่อความหมายผิดได้
2. เป็นการส่งเสริมให้มีการอ่านทั้งการออกเสียง การอ่านในใจ และการตีความหมายของภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาต้นฉบับได้ดียิ่งขึ้น
3. เป็นการช่วยให้การแปลโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการแปลทับศัพท์ (transliteration) เช่น ชื่อสถานที่ ชื่อตัวละคร และสิ่งอ้างอิงต่างๆทางประวัติศาสตร์ ทำได้ใกล้เคียงกับการออกเสียงทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น
4. เพื่อช่วยให้การปรับบทแปลมีความถูกต้อง ชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะนอกจากผู้แปลได้ใช้สายตาอ่านบทแปลแล้ว ยังได้ใช้หูฟังเมื่ออ่านออกเสียงบทแปลอีกด้วย

บารุง โตรัตน์ (2544) กล่าวว่า ผู้ที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ดีนั้นคือผู้ที่สามารถออกเสียงในภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา มีความถูกต้องของการออกเสียงสูง ต่ำ ชัดเจน เจ้าของภาษาจึงจะสามารถเข้าใจผู้พูดได้

ดังนั้นการออกเสียงที่ถูกต้องจึงมีประโยชน์หลายประการ นอกจากเจ้าของภาษาจะสามารถเข้าใจผู้พูดได้แล้ว ช่วยให้สื่อสารกันเข้าใจ ถูกต้อง ยังช่วยส่งเสริมการอ่านออกเสียง การอ่านในใจ การอ่านตีความ และการแปลทับศัพท์ที่ตั้งที่อธิบายไว้แล้วข้างต้น

2.1.6 การวัดผลประเมินผลการออกเสียงภาษาอังกฤษ

ดวงพร หนูพงษ์ (2545 : 46) กล่าวว่าในการประเมินผลการพูด (Oral evaluation) มีเกณฑ์มาตรฐานที่ต้องคำนึงถึงได้แก่ ความสามารถในการพูดสื่อสารด้วยสำเนียงภาษาที่เข้าใจได้ชัดเจนไม่มีสำเนียงภาษาแม่ของตนเองมาเป็นอุปสรรค

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540: 207-208 อ้างถึงในสุวิวัชรา มาตรโพธิ์, 2554: 21) ได้กล่าวถึง การทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษไว้ว่า การทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นการทดสอบความทางภาษาพูดย่อย (Discrete point test) การทดสอบชนิดนี้จะวัดองค์ประกอบย่อยของภาษา เช่น เสียงคำ ศัพท์ โครงสร้าง หรือทักษะต่างๆ โดยแยกทดสอบเป็นส่วนๆ ตามองค์ประกอบของภาษาหรือตามทักษะที่ต้องการวัด การทดสอบการออกเสียงเป็นสิ่งที่ยาก วิธีทดสอบที่ตรงจุดคือ การสอบปากเปล่า แต่ก็มีปัญหาในการให้คะแนนวิธีการทดสอบที่นิยมใช้กัน คือ การทดสอบความสามารถในการแยกเสียงว่าเสียงใดมีความเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร เช่น การใช้คู่เทียบเสียง (Minimal pairs) โดยให้ฟังคำเป็นคู่ๆ แล้วให้ผู้เรียนบอกว่าคำที่ได้ยินนั้นออกเสียงเหมือนกันหรือต่างกัน เช่น sleep/slip, fist/fist, ship/sheep, heat/heat, rid/read, mill/mill หรือผู้สอนอาจให้ฟังคำ เป็นชุดๆละ 3 คำ แล้วให้ผู้เรียนสังเกตว่าเสียงคำไหนที่เหมือนกัน เช่น cat: cat: cot, beast: best: best

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539: 241-256 อ้างถึงในสุวิวัชรา มาตรโพธิ์, 2554: 21) กล่าวว่า การให้คะแนนดิบหรือเปอร์เซ็นต์อาจไม่มีความหมายชัดเจนในการระบุระดับความสามารถทางภาษาในด้านการส่งสารและรับสาร นักวัดผลทางภาษาจึงนิยมการให้คะแนนเป็นระดับของความสามารถตามมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) โดยมาตราส่วนประเมินค่าที่ใช้มักเป็นช่วงคะแนน (Band score) ซึ่งที่นิยมใช้กันมีดังนี้

แบบของ วิลกินส์ (Wilkins) เป็นมาตราส่วนประเมินผลความสามารถของผู้ใช้ภาษา 5 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการแปล โดยในแต่ละด้านแบ่งระดับความสามารถออกเป็น 7 ระดับ โดยในทักษะด้านการพูด แบ่งระดับดังต่อไปนี้

ระดับ 7 พูดคล่องได้เหมือนเจ้าของภาษา

ระดับ 6 สามารถพูดสื่อสารความหมายในทุกสถานการณ์ แต่อาจมีที่ผิดไวยากรณ์ หรือใช้ศัพท์ผิดบ้างเล็กน้อย

ระดับ 5 สามารถพูดสื่อสารความหมายได้ในสถานการณ์ต่างๆ แต่ไม่คล่องเมื่อพูด เรื่องที่ซับซ้อนลึกซึ้ง ผู้ที่สนทนาด้วยต้องถามเพื่อให้ได้ความกระจ่างขึ้นเป็นครั้งคราว

ระดับ 4 สามารถเล่าเหตุการณ์โดยที่ผู้ฟังไม่เกิดความสับสนแต่ยังไม่สามารถพูด ต่อเนื่องแสดงเหตุผลโต้แย้ง มักนิ่งเฉยขณะเจ้าของภาษาอธิบาย เว้นแต่มีผู้พูดด้วยแบบตัวต่อตัว

ระดับ 3 สามารถพูดเรื่องทั่วไปด้วยประโยคง่ายๆ ได้ มีการใช้ไวยากรณ์ผิด เสียงที่ ใช้ก็ยังไม่ชัด ผู้ฟังมีความยากลำบากบ้างในการทำเข้าใจ

ระดับ 2 สามารถอ่านออกเสียงได้ พอที่จะพูดภาษาอังกฤษได้โดยอาศัยการท่องจำ เพื่อบอกความต้องการของตน พูดตะกุกตะกัก ผิดไวยากรณ์ ออกเสียงผิดบ่อยครั้ง ตอบคำถามได้ช้า ผู้ที่พูดด้วยต้องคอยพยายามช่วยให้พูดต่อไปได้

ระดับ 1 ไม่มีความรู้กฎไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ สามารถพูดบางคำ หรือบางข้อความได้ใน วงจำกัด เช่น Good morning ขณะพูดต้องใช้ท่าทาง หรือมือไม้ประกอบเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ

แบบของ เจ.เอล.ดี. คลาร์ค (J.L.D. Clark) เหมาะสำหรับครูเมื่อต้องการวัดระดับ ความสามารถของนักเรียนโดยประมาณ ประกอบด้วย Pronunciation, Vocabulary, Structure และ Fluency โดยแต่ละด้านแบ่งเป็น 4 ระดับ เช่น Pronunciation

ระดับ 4 ออกเสียงถูกต้อง พูดได้

ระดับ 3 ออกเสียงผิดบ้างเป็นครั้งคราวแต่โดยทั่วไปแล้วเข้าใจได้

ระดับ 2 ออกเสียงผิดๆ พูดแล้วเข้าใจยาก

ระดับ 1 ยังพูดไม่ได้

แฮร์ริส (Harris, 1990 อ้างถึงใน กมลวรรณ โดมศรีฟ้า, 2551: 16) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การ ประเมินความสามารถในการออกเสียงไว้ 5 ระดับ คือ

ระดับที่ 1 มีปัญหาในการออกเสียงเป็นอย่างมาก ทำให้ไม่เข้าใจในสิ่งที่พูดได้เลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมาก ยากแก่การเข้าใจในคำพูดได้ ผู้ฟังจะต้องถามซ้ำๆถึงสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อ

ระดับ 3 มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟัง จึงจะสามารถเข้าใจได้ มีการออกเสียงผิดให้ผู้ฟังสับสนบางครั้ง

ระดับ 4 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี แต่ยังมีปัญหาในการออกเสียงบ้าง แต่ผู้ฟังสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดี เทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

สนิท สัตโยภาส (2532 อ้างถึงใน สาริณี สุวรรณพันธ์, 2553: 35) ได้กล่าวถึงวิธีการวัดผลการออกเสียงไว้ว่า “วิธีวัดการออกเสียงที่ดีที่สุดก็คือ ให้นักเรียนได้พูดออกเสียงมาจริงๆ” แต่ครูต้องตั้งเกณฑ์การให้คะแนนไว้สำหรับการเปล่งเสียงชัดเจน การหยุดวรรคตอน การเน้นคำ และความคล่องแคล่วในการพูด เป็นต้น

การทดสอบและประเมินความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษในการวิจัยครั้งนี้ คือ การออกเสียงสระและพยัญชนะที่ปรากฏในคำแต่ละเสียงได้อย่างถูกต้อง การออกเสียงคำศัพท์ที่มีสองพยางค์ขึ้นไปโดยมีการเน้นเสียงหนักเบาในแต่ละคำได้อย่างถูกต้อง การโยงเสียงระหว่างคำได้อย่างถูกต้อง ซึ่งสามารถวัดได้ด้วยการประเมินตามสภาพจริงทั้งก่อนและหลังเรียน โดยให้ผู้เรียนแต่ละคนอ่านออกเสียงสระและพยัญชนะ ออกเสียงเน้นหนักในคำ ออกเสียงเชื่อมโยงในวลีและประโยคที่ปรากฏในบทอ่าน

2.2 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

รุสลาน สาแม และ เปรมินทร์ คาระวี (2558) กล่าวว่า วิธีการฝึกออกเสียงที่สำคัญประการหนึ่งที่ใช้ในห้องเรียนคือ การฝึกพูดซ้ำๆ จนคล่อง การมีความรู้ทางสัทศาสตร์เป็นการศึกษาลักษณะของการออกเสียงในภาษา ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง การวางอวัยวะในตำแหน่งต่างๆ ให้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ รวมทั้งความรู้เรื่องสัทอักษร หากนักเรียนสามารถเข้าใจและออกเสียงถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์ได้มากเท่าใด ก็ยังมีโอกาสออกเสียงภาษาอังกฤษได้คล้ายกับเจ้าของภาษามากขึ้นเท่านั้น และผลที่ตามมาคือ ทำให้เกิดความมั่นใจในการออกเสียง ทำให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น ความรู้ทางด้านสัทศาสตร์และการออกเสียงพยัญชนะได้ถูกต้องจะช่วยสนับสนุนการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้น ดังที่ กูดวิน (Goodwin, 2001) กล่าวว่า การออกเสียงที่สามารถทำให้ผู้อื่นเข้าใจได้เป็นสิ่งสำคัญของการเรียนภาษาที่สอง และความสามารถทางภาษาที่สองส่วนมากมักจะตัดสินจากการออกเสียงของผู้พูด แอชบี (Ashby, 2011) กล่าวว่า การออกเสียงเป็นองค์ประกอบสำคัญในทักษะการสื่อสาร เมื่อสื่อสารกับผู้อื่นจะต้องออกเสียงให้ถูกต้องเพื่อที่จะให้การสื่อสารเกิดประสิทธิผล จะเห็นได้ว่าการเรียนสัทศาสตร์จะช่วยสนับสนุนให้การออกเสียงโดยเฉพาะผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ และการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์โดยใช้ความรู้ทางสัทศาสตร์จะนำไปสู่การพัฒนาการออกเสียงและใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดียิ่งขึ้น

ปรียา โนแก้ว และ ประนุท สุขศรี (2548) กล่าวว่า แนวทางหนึ่งที่สามารถนำมาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องชัดเจนซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำที่ผู้เรียนออกเสียงนั้นคือ การใช้วิธีสอนแบบโฟนิกส์ วิธีการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์คือรูปแบบการเรียนภาษาโดยการเรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรและ

เสียงของตัวอักษรซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กัน วิธีโฟนิกส์เป็นวิธีการสอนที่สามารถช่วยในการอ่านออกเสียงและสะกดคำ มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้นหรือระดับประถมศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับ วีฟเวอร์ (Weaver, 1994) ที่ได้กล่าวว่า การเรียนด้วยวิธีโฟนิกส์ทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลักษณะตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ของเสียงแต่ละเสียงก่อนการอ่านจริงในบริบทของภาษาเขียนและยังส่งเสริมให้ตระหนักถึงความแตกต่างของเสียงต่างๆ ของคำ กลุ่มคำพื้นฐานสำหรับผู้เริ่มเรียนที่จะฝึกวิเคราะห์เสียง เพื่อช่วยให้เด็กสามารถวิเคราะห์คำอื่นๆ ได้ เป็นแนวทางหนึ่งในการสอนการอ่านออกเสียงและการสะกดโดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ของเสียง นอกจากนี้จะช่วยให้ผู้เรียนแก้ปัญหาการอ่านเบื้องต้นก่อนจะก้าวผ่านไปเรียนในระดับที่สูงขึ้นต่อไป นักจิตวิทยาได้ให้ความเห็นว่า วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ เป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพในการสอนอ่านออกเสียง เนื่องจากสิ่งสำคัญในการอ่านออกเสียง คือความเข้าใจในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงในส่วนต่างๆ

พัชรี พลาวงศ์ (2548) กล่าวถึงวิธีการสอนการออกเสียงว่าโดยทั่วไปจะมีวิธีการสอน 2 แบบ คือ 1) วิธีการรับรู้ เข้าใจและการเลียนแบบ (An Intuitive – Imitative Approach) โดยที่ผู้เรียนฟังจากอาจารย์ผู้สอนซึ่งอาจเป็นเจ้าของภาษาหรืออาจารย์ชาวต่างชาติที่ออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง แล้วผู้เรียนเลียนแบบโดยการเปล่งเสียง คำ วลี หรือประโยคตามอาจารย์ วิธีการนี้จะทำให้ผู้เรียนสามารถฟังและออกเสียงเลียนเสียงสระ พยัญชนะ การลงเสียงเน้นหนัก ทำนองเสียงจากเจ้าของภาษา หรือจากแผ่นเสียง จากเทปในห้องปฏิบัติการทางภาษา และ 2) วิธีการวิเคราะห์โดยใช้หลักภาษาศาสตร์เพื่อให้เข้าใจเสียงและวิธีการออกเสียงตามสภาพที่เป็นจริงของภาษา (An analytic – Linguistic Approach) ซึ่งเป็นการอธิบายเพื่อให้เข้าใจวิยวะในการเปล่งเสียง (articulatory descriptions) ทำตารางบอกวิธีการเกิดของเสียงสระและพยัญชนะ (charts of the vocal apparatus) การเปรียบเทียบเสียงระหว่างภาษา (contrastive information) และวิธีการอื่นๆ ที่ช่วยในการฝึกการฟัง (listening) การฝึกเลียนเสียง (imitation) และการเปล่งเสียง (production) วิธีการให้ความรู้ทางภาษาศาสตร์เป็นเครื่องเสริมวิธีการรับรู้และเลียนแบบเพื่อประสิทธิภาพในการฝึกการเลียนแบบ

แคลลี (Kelly, 2003: 16) กล่าวว่าวิธีการที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้องคือ การฝึกออกเสียงซ้ำๆ (Drilling) ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้วิยวะในการออกเสียงที่ถูกวิธีได้ด้วยตนเองให้รู้จักวิธีการเคลื่อนไหววิยวะที่ถูกต้อง วิธีการดังกล่าวเมื่อรวมกับคำอธิบายให้ฟังอย่างง่าย ๆ จะช่วยให้การสร้างความรู้เรื่องออกเสียงต่างๆ นั้นได้ผลเป็นอย่างดี

อินทรา ศรีประสิทธิ์ (2552) กล่าวว่า วิธีที่ได้ผลดีที่สุดที่จะให้ผู้เรียนอ่านภาษาอังกฤษอย่างชด้อยชดคำด้วยความมั่นใจ ต้องเริ่มจากการสอนให้ผู้เรียนรู้จักแยกแยะหน่วยเสียงภาษาอังกฤษก่อนที่จะอ่านเป็นคำ และเมื่อเอาหน่วยเสียงมาเชื่อมกับตัวอักษร ผู้เรียนสามารถที่จะอ่านภาษาอังกฤษได้อย่างง่ายดายและชด้อยชดคำ

เออร์ (Ur, 1999 : 52-58) และ เลวิช (Levis, 1999 : 68) กล่าวว่าจุดประสงค์ของการพัฒนาการออกเสียง คือไม่ใช่ความสามารถในการเลียนเสียงได้เหมือนเจ้าของภาษา แต่ผู้เรียนต้องออกเสียงได้ถูกต้องพอที่จะให้คนอื่นเข้าใจได้ การออกเสียงภาษาต่างประเทศที่ถูกต้องสมบูรณ์เป็นการยากที่จะทำได้ ซึ่ง เออร์ยังได้เสนอวิธีสอนออกเสียงภาษาอังกฤษดังนี้ 1) วิเคราะห์ว่าทำไมผู้เรียนออกเสียงผิด อาจเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ 2) ให้ผู้เรียนเข้าใจ เช่น สามารถฟังและบอกความแตกต่างของเสียงที่ต้องการสอน 3) บอกผู้เรียนว่าอะไรที่ต้องทำ เช่นอธิบายวิธีการออกเสียงที่ถูกต้องโดยเออร์ได้เสนอแนวทางไว้ดังนี้ 1) เลียนเสียงจากครู หรือเทปที่เป็นต้นแบบเสียง คำ และประโยค 2) บันทึกเสียงของผู้เรียน แล้วเปรียบเทียบกับแบบของเจ้าของภาษา 3) อธิบายและสอนระบบการออกเสียง การเคลื่อนที่ของอวัยวะในปาก 4) ฟีกเลียนเสียง กล่าวซ้ำๆ เสียง คำ และประโยค 5) ฟีกซ้ำๆ ที่แตกต่างกันในความเร็ว ระดับเสียง และอารมณ์ที่แตกต่างกัน 6) การร้องเพลงสำหรับฟีก (jazz chant) 7) เรียนรู้และฟีกสนทนา เหมือนการฟีกโดยวิธีการร้องเพลง ด้วยความเร็ว ระดับเสียง และอารมณ์ที่แตกต่างกัน 8) ใช้ประโยค จังหวะ การใช้คำสัมผัส และคำซ้ำกันอย่างในกลบท 9) ฟีกลิ้น (tongue twisters) และ 10) แก้ไขด้วยตนเองโดยการฟังเทปที่บันทึกเสียงคำพูดของตนเอง

สเตอร์วิก (Stevick, 1995 : 56 - 60) ได้ให้ความสำคัญกับการเลียนแบบเสียงเพื่อฝีกออกเสียงว่าการเลียนแบบไม่ใช่แค่พูดซ้ำ การเลียนแบบเช่นนี้มีความหมายว่าให้ออกเสียงเหมือนกับพยายามเลียนแบบ หรือล้อเลียนสำเนียงของคนต่างชาติ สิ่งที่ควรเน้นคือ ให้นักเรียนพยายามออกเสียงให้ถูกต้องพอที่จะไม่ต้องมีการแก้ไขอีกโดยครูเป็นผู้ตัดสิน การเลียนแบบมี 4 แบบ คือ 1) การเลียนเสียงบุคคลได้อย่างไม่มีที่ติ เป็นแบบที่เลียนเสียงได้เหมือนจนไม่อาจแยกได้ว่าเสียงไหนเป็นเสียงไหน 2) การเลียนลักษณะภาษาได้อย่างไม่มีที่ติ เป็นการเก็บรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ของเสียง 3) บอกความแตกต่างของเสียงได้ 4) ใช้แต่ภาษาต่างประเทศหรือภาษาเป้าหมายเท่านั้น

สำหรับการฝีกด้วยการใช้คู่เทียบเสียง (minimal pairs) นั้น ควรใช้ขั้นตอนดังนี้

1) ออกเสียงคำคู่ ที่นำมาฝีกหลายๆ ครั้ง ทุกครั้งให้มีลำดับคำเช่นเดิม แล้วทิ้งช่วง 2-3 นาที หลังจากออกเสียงคำแรก และทิ้งช่วงให้เวลานานกว่าอีกเล็กน้อย เมื่อออกเสียงคำหลังแล้ว ออกเสียงแต่ละคำเหมือนเป็นคำที่มีอยู่เพียงคำเดียว 2) ออกเสียงคำทั้งคู่อีกอย่างน้อย 10 เที้ยว โดยสับลำดับกัน ให้นักเรียนตอบ same หรือ different 3) ออกเสียงทีละคำแล้วให้ทั้งห้องตอบว่าคำอยู่ในกลุ่มที่ 1 หรือ 2 4) อธิบายลักษณะที่แตกต่างของการออกเสียงสองคำนี้อย่างสั้นๆ c]t 5) เปลี่ยนบทบาทกันระหว่างครูและนักเรียน

มยุเรศ รัตนานิคม (2542 : 178-179) แนะนำการฝีกออกเสียงดังนี้ 1) ใช้คู่เทียบเสียง (minimal pairs) คือการหาคำหรือข้อความที่เหมือนกันมากที่สุด มีข้อแตกต่างเพียงเล็กน้อย หรือที่เดียว นำมาเทียบกับ แต่ต้องสามารถสื่อความหมายที่ต่างกันได้ชัดเจน เช่น sink - zinc, bus -

buzz, hiss – his, That cup is small – That cub is small. 2) ฝึกออกเสียงคำที่เป็นปัญหาในวลี และประโยคที่มีคำเหล่านี้อยู่หลายคำ เช่น

a very wide valley Sue saw some zebras in the zoo.

Wish for a witch Laura really likes ruby rings.

three thin thief's John and Jim are the judges from Georgia.

3) ฝึกพูดประโยคยาวๆ ให้คล้องโดยใช้วิธีการเพิ่มคำขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ข้อความหรือประโยคที่ฝึกมีลักษณะเหมือนสามเหลี่ยม เรียกว่า pyramid drill การฝึกแบบนี้ต้องคงการใช้ทำนองเสียง การลงเสียงเน้นหนักที่คำหลัก และจังหวะไว้เสมอ เช่น

zoo

in the zoo

zebras in the zoo

some zebras in the zoo

saw some zebras in the zoo

Sue saw some zebras in the zoo

4) ฝึกบทสนทนา ควรถามตอบเรื่องธรรมดาที่ง่ายๆ ก่อนแล้วค่อยฝึกที่ยากขึ้น ควรเน้นที่สาระประกอบการใช้กริยาท่าทาง สีหน้า แววตา และน้ำเสียงที่ชวนให้ติดตาม ทำให้การพูดออกสควรฝึกฟังเสียงภาษาอังกฤษจากภาพยนตร์ รายการโทรทัศน์ ฯลฯ และการสนทนากับชาวต่างชาติ บ่อยๆ จะทำให้มีโอกาสได้สัมผัสภาษาอังกฤษโดยตรง (expose to English)

5) ฝึกอ่านข้อความ หมั่นฝึกอ่านข้อความในรูปแบบต่างๆ ที่มีอยู่รอบตัวด้วยความเข้าใจ เช่น บทความทางวิชาการ ข่าว โฆษณา ตำรา เรื่องสั้น นวนิยาย โคลงสำหรับเด็ก และบทละครต่างๆ เป็นต้น ควรอัดเสียงแล้วเปิดฟังหาข้อผิดพลาดสำหรับการแก้ไข หรือเปรียบเทียบกับเจ้าของภาษา

ดอर्फ (Doff, 1993 : 112-124) ได้เสนอแนวทางในการออกเสียงแต่ละเสียงโดยพูดเสียงเดี่ยวๆ เปรียบเทียบเสียงในคำ เขียนคำบนกระดานอธิบายวิธีผลิตเสียง ให้นักเรียนฝึกตามในลักษณะท่องเป็นเพลง ให้นักเรียนฝึกซ้ำๆ

บราวน์ (Brown, 1995 : 172-174) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเพื่อแก้ปัญหาการออกเสียง /θ/ และ /ð/ (ใช้สัทอักษรสากล หรืออักษร I.P.A.) ที่เป็นปัญหากับผู้เรียนมากที่สุดโดยใช้กิจกรรมดังนี้

1. หมอกำลังตรวจคนป่วย ซึ่งเกี่ยวข้องกับส่วนต่างๆ ของร่างกาย

mouth, teeth, throat, thumb, thigh

2. ปฏิทิน เสียง /θ/ ปรากฏใน เดือน และเลขทั้งหมด

Thursday, third, thirtieth, fourth, twentieth

3. สมาชิกของครอบครัว เช่นคำว่า father, mother, brother, grandfather

4. ชื่อตระกูล ตระกูลที่มีสมาชิก Arthur, Dorothey, Keith, ... ชื่อคุณค่าของชื่อ ปกติจะไม่มี

ในภาษาอังกฤษแบบอังกฤษ และแบบฝึกหัดที่เกี่ยวข้องกับคู่เทียบเสียง ได้แก่

Q: Where did you sleep? A: In a hotel.

Q: Where did you slip? A: On the ice.

Q: when did he leave? A: At 2 o'clock.

Q: When did he live? A: In the 19th century.

Q: Are you ready, team? A: Yes, we're all here.

Q: Are you ready, Tim? A: Yes, I'm coming.

สมยศ แม่นแยม (2543 : 10) ได้เสนอวิธีการสอนการออกเสียงตามขั้นตอนดังนี้

1. ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังและเขียนสัญลักษณ์ (symbol) บนกระดานดำหรือบัตรคำ

2. การให้นักเรียนแยกเสียงที่แตกต่าง (different sound)

3. ครูออกเสียงให้นักเรียน แล้วนักเรียนออกเสียงตาม

4. ครูออกเสียงเอง อาจชี้ไปที่ตัวอักษรสัญลักษณ์ หากนักเรียนออกเสียงผิด ครูแก้ไขให้

ถูกต้อง

ข้อสังเกต นักเรียนจะต้องแยกเสียง ความแตกต่างของเสียงที่ได้ยินแล้วจึงหัดออกเสียงให้เหมือนกับที่ได้ยินนั้นด้วยตนเอง และมีสิ่งที่จะต้องคำนึงถึงคือ การออกเสียงให้ถูกต้องเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ครูจะต้องฝึกอย่างน้อย 5 เรื่องแก่นักเรียน คือ สัญลักษณ์ในการออกเสียง (sound symbol) เสียง (sounds) เสียงต่อเนื่อง (connected speech) ระดับเสียงในประโยค (intonation and sentence stress) การออกเสียงเน้นคำ (word stress)

เซลซี-เมอร์เซีย (Celce-Murcia, 2000 : 8 - 10) เสนอแนะวิธีการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารดังนี้

1. ฟังและเลียนเสียง (listen and imitate) อาจฟังและเลียนเสียงตามแบบครู แถบบันทึกเสียง หรือใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา และวิธีทัศน์ เทคนิควิธีนี้ใช้ในวิธีการสอนแบบตรง (direct method)

2. การฝึกเปล่งเสียง หรือออกเสียง (phonetic training) โดยอธิบายอวัยวะในการออกเสียง สัทอักษร

3. การฝึกคู่เทียบเสียง (minimal pair drills) เพื่อช่วยให้นักเรียนแยกความแตกต่างระหว่างเสียงที่คล้ายกันโดยการฟังและแยกความแตกต่างของเสียง ฝึกพูด การฝึกออกเสียงคู่เทียบเสียงเริ่มจากระดับคำแล้วเพิ่มการฝึกในระดับประโยค

4. ฝึกคู่เทียบเสียงในสถานการณ์แวดล้อม (contextualized minimal pairs) เช่น นักเรียนจะฝึกประโยคที่มีความหมาย เช่น The blacksmith (a. hits/b. heats) the horseshoe. แล้วมีคำตอบ (cued student response) เป็น a. with the hammer/ b. in the future. ให้นักเรียนเลือก

5. ใช้สิ่งที่ช่วยให้มองเห็น (Visual aids) ที่จะทำให้นักเรียนอธิบายวิธีการผลิตเสียง เช่น แผนภูมิเสียงที่มีสี รูปภาพ กระจกเงา ของจริง เป็นต้น ซึ่งเป็นอุปกรณ์ที่ใช้เป็นสื่อในการผลิตเสียงเป้าหมาย

6. ใช้การฝึกลิ้น (tongue twisters)

7. ฝึกโดยการจัดเสียงให้ใกล้เคียงกัน (developmental approximation drills) เทคนิคนี้ใช้กับการสอนภาษาแม่ที่นำมาใช้กับผู้เรียนภาษาที่สอง เช่น นักเรียนออกเสียง /w/ ก่อนออกเสียง /r/ และออกเสียง /y/ ก่อนออกเสียง /l/ จะทำให้ออกเสียง /r/ และ /l/ ยาก เพื่อเป็นการทำให้เริ่มออกเสียงที่ /w/ และ /y/ ก่อนออกเสียงที่ยากกว่า เช่น

/w/ → /r/

wed red

wag rag

8. การบันทึกเสียงของผู้เรียน (recordings of learner's production) บันทึกเสียงหรือวิดีโอที่ขณะที่นักเรียนกำลังพูด สนทนา หรือแสดงบทบาทสมมติ แล้วให้ผลย้อนกลับนักเรียน

โบเวนและมาร์คส (Bowen & Marks, 1994 : 70) เสนอหลักการสอนการออกเสียงเพื่อให้ผู้เรียนตระหนักถึงดังต่อไปนี้

1. เกิดอะไรขึ้นเมื่อพูดออกเสียงไปแล้ว
2. เกิดอะไรขึ้นเมื่อต้องสื่อสารกับบุคคลอื่นแล้วพูดออกเสียงไปอย่างรวดเร็ว
3. พยางค์ใดที่ได้รับการออกเสียงเน้นหนัก
4. ออกเสียงให้ชัดเจน
5. รูปแบบทำนองเสียงพื้นฐานในภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความหมายอย่างไร

แอเวอรี่และเอิร์ลลิช (Avery & Ehrlich , 1994 : 106-108) เสนอแนะวิธีการสอนการออกเสียงเน้นหนักในคำแก่ผู้สอนดังนี้

1. พัฒนาวิธีการช่วยให้ผู้เรียนจำหลักในการออกเสียงเน้นหนัก เช่น ผู้สอนอาจยกมือขึ้นแล้วลดต่ำลงเมื่อต้องการแสดงถึงพยางค์ที่ได้รับการออกเสียงเน้นหนัก

2. ลากเสียงให้ยาวและดั่งเมื่อออกเสียงเน้นหนักเพื่อกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน
3. เมื่อสอนคำศัพท์ใหม่ ผู้สอนต้องเชื่อมั่นว่าผู้เรียนรู้ออกเสียงเน้นหนักให้ถูกต้องได้อย่างไร
4. ยกตัวอย่างคำที่แสดงให้ผู้เรียนเห็นถึงรูปแบบการออกเสียงเน้นหนักที่แตกต่างกันออกไป และให้ผู้เรียนได้ฝึกออกเสียงบ้าง เช่น ในคำ

photograph   photography   photographic

5. เปลี่ยนคำในข้อ 4 โดยใช้คำศัพท์ที่ไม่มี ความหมายเพื่อให้ผู้เรียนฝึกการเน้นเสียง เช่น

cortoplate   cortoplaty   cortoplatic

สำหรับวิธีการสอนทำนองเสียงนั้น ผู้สอนควรแทรกการฝึกใช้ทำนองเสียงร่วมกับการสอนออกเสียงทุกๆ ไปแก่ผู้เรียนทั้งชั้นไม่ว่าจะเป็นในบทสนทนาหรือประโยคที่ใช้สอน นอกจากนี้ผู้เรียนควรได้ฝึกการออกเสียงลักษณะพิเศษตั้งแต่ช่วงเริ่มเรียน เช่น การออกเสียงเน้นหนักและทำนองเสียง เป็นต้น จากนั้นจึงควรฝึกจากแบบฝึกที่หลากหลายรวมทั้งฝึกออกเสียงในข้อความที่ยาวขึ้น โดยเริ่มต้นจากผู้สอนออกเสียงเป็นต้นแบบแล้วให้ผู้เรียนเลียนเสียง แต่ภาษาที่ใช้ในการสอนควรเป็นบทสนทนาในชีวิตจริง ชั่ว และบทสนทนาที่เป็นธรรมชาติ

2.3 แบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ

2.3.1 ความหมายของแบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ

แบบฝึกทักษะ มีชื่อเรียกแตกต่างออกไป เช่น แบบฝึก แบบฝึกหัด แบบฝึกเสริมทักษะ ชุดฝึก หรือชุดการฝึก ในการเรียนการสอน การฝึกมีความจำเป็นเป็นอย่างมากเพราะช่วยส่งเสริมและพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดทักษะและเข้าใจในบทเรียนมากขึ้น นอกจากนี้ ผู้เรียนยังสามารถแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนด้วยการฝึกจากแบบฝึกที่ผู้สอนสร้างขึ้น การฝึกปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น ได้มีผู้ให้คำจำกัดความของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้ เว็บสเตอร์ (Webster , 1979: 640) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกว่า แบบฝึกหมายถึง โจทย์ปัญหาหรือตัวอย่างที่ยกมาจากหนังสือเพื่อนำมาสอนหรือให้ผู้เรียนฝึกฝนทักษะต่างๆให้ดีขึ้นหลังจากที่เรียนบทเรียน มานิต มานิตเจริญ (2547: 480) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกว่า หมายถึงแบบฝึกหัดที่เป็นตัวอย่างหรือบทเรียนที่ใช้ฝึกทำให้เกิดความชำนาญ ราชบัณฑิตยสถาน(2546 , 641) แบบฝึก หมายถึง แบบฝึกหัดที่เป็นแบบอย่าง ปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนฝึกตอบ เตือนใจ ตรึงตร (2544: 5) ได้กล่าวไว้ว่าแบบฝึกเป็นสื่อประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง ได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหา จนปฏิบัติได้อย่างชำนาญและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ศศิธร ธัญลักษณ์นันท์ (2542: 375) ให้ความหมายแบบฝึกเสริมทักษะว่า หมายถึงแบบฝึกเสริมทักษะที่ใช้ฝึกความเข้าใจ ฝึกทักษะต่าง ๆ และทดสอบความสามารถของผู้เรียนตาม

บทเรียนที่ผู้สอนสอนว่า ผู้เรียนเข้าใจและสามารถนำไปใช้ได้มากนักน้อยเพียงใด อังศมาลิน เพิ่มผล (2542: 8) ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า แบบฝึก หมายถึงงาน กิจกรรมหรือประสบการณ์ที่ผู้สอนจัดให้ผู้เรียนได้ฝึกหัด เพื่อทบทวนฝึกฝนเนื้อหาความรู้ต่างๆ ที่ได้เรียนไปแล้ว จนสามารถปฏิบัติได้ด้วยความชำนาญและผู้เรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ลักษณะ อินทะจักร (2538: 160) ให้ความหมายว่าแบบฝึกเสริมทักษะ หมายถึงงานหรือการบ้านที่ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนทำเพื่อทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมาแล้ว ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2535: 16) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกเสริมทักษะว่าหมายถึงสิ่งที่ผู้เรียนต้องใช้ควบคู่กับการเรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกที่ครอบคลุมกิจกรรมที่ผู้เรียนพึงกระทำ อาจกำหนดแยกเป็นแต่ละหน่วย หรืออาจรวมเล่มก็ได้

อาจสรุปได้ว่าแบบฝึกทักษะหมายถึง เป็นสื่อประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ใช้ควบคู่กับการเรียน เพื่อทบทวนความรู้ที่ได้เรียนมาและเพื่อทดสอบความสามารถของตัวเอง อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติด้วยตนเอง ได้ฝึกทักษะเพิ่มเติมจากเนื้อหา จนปฏิบัติได้อย่างชำนาญและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.3.2 ความสำคัญของแบบฝึกสัทอักษรภาษาอังกฤษ

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะว่าเป็นหัวใจของการสอนวิชาทักษะ เพราะผู้เรียนจะมีทักษะมากขึ้นน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับฝึก การฝึกอย่างถูกวิธีจะทำให้เกิดความชำนาญ คล่องแคล่วว่องไวและทำได้โดยอัตโนมัติ (ลักษณะ อินทะจักร 2538 : 163) สอดคล้องกับ วีระ ไทยพานิช (2529: 11) ซึ่งได้อธิบายว่า แบบฝึกเสริมทักษะทำให้เกิดการเรียนรู้จากการกระทำจริง เป็นประสบการณ์ตรงที่ทำให้ผู้เรียนสามารถรู้และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดี จนนำไปใช้ในสถานการณ์เช่นเดียวกันได้ ในขณะที่ เพตตี (Petty 1963: 269 อ้างถึงใน ซาลิตา ทองติด: 2556) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกเสริมทักษะไว้อย่างชัดเจนว่าเป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือเรียน แบบฝึกเสริมทักษะช่วยลดภาระของผู้สอน ช่วยส่งเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะการให้ผู้เรียนทำแบบฝึกเสริมทักษะที่เหมาะสมกับความสามารถของตนเอง จะทำให้ประสบผลสำเร็จทางด้านจิตใจมาก ทั้งยังช่วยให้ผู้เรียนสามารถทบทวนสิ่งที่เรียนได้ด้วยตนเองและใช้เป็น เครื่องมือวัดผลการเรียนได้อีกด้วย

จึงอาจกล่าวสรุปได้ว่า แบบฝึกเสริมทักษะเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น มีความสำคัญและจำเป็นต่อการเรียนวิชาที่ต้องการฝึกฝนเพื่อให้เกิดทักษะ ความชำนาญ มีความเข้าใจเนื้อหาบทเรียนมากยิ่งขึ้นและทำได้โดยอัตโนมัติ

2.3.3 ลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะ

มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะไว้ว่า แบบฝึกเสริมทักษะที่มีประสิทธิภาพต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้คือต้องเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับวัยหรือความสามารถของผู้เรียนเข้าใจง่าย ใช้เวลาเหมาะสม ไม่นานเกินไป น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถมีกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบเพื่อไม่ให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย มีคำสั่ง คำอธิบาย และมีคำแนะนำในการใช้สั้นๆ และชัดเจนเรียงลำดับจากง่ายไปยากและตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคลเพราะผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลายด้านเช่นความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญาประสบการณ์ (โรจนา แสงรุ่งรวี, 2531: 22; กุศยา แสงเดช, 2545, 6)

2.3.4 หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะ

บัททส์ (Butts ,1974: 85 อ้างในชาญวิทย์ เทียมบุญประเสริฐ, 2539: 29-30) ได้กล่าวถึงหลักในการสร้างแบบฝึกไว้ว่า ผู้สอนต้องเริ่มต้นด้วยการกำหนดโครงสร้างไว้คร่าวๆก่อนว่าจะเขียนแบบฝึกเกี่ยวกับเรื่องอะไรมีวัตถุประสงค์อย่างไรจากนั้นก็ศึกษางานและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะฝึกแล้วจึงเขียนวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมและเนื้อหาให้สอดคล้องกันตั้งวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมแยกออกเป็นกิจกรรมย่อยโดยคำนึงถึงความเหมาะสมกับวัยและระดับความสามารถของผู้เรียนแล้วจึงกำหนดอุปกรณ์ที่จะใช้ในกิจกรรมแต่ละตอนให้เหมาะสมกับแบบฝึกกำหนดเวลาที่ใช้ในแบบฝึกและวิธีการประเมินผลให้เหมาะสม ฮาเรส (Hares, n.d.: 93-94 อ้างในอังศุมาลิน เพิ่มผล, 2542: 14) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึกว่าแบบฝึกจะต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับผู้เรียนและควรสร้างโดยอาศัยหลักจิตวิทยาในการแก้ปัญหาและการตอบสนองต่อผู้เรียน ผู้สอนควรสร้างแบบฝึกไว้หลายๆชนิดเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจแบบฝึกที่สร้างขึ้นนั้นจะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจอย่างชัดเจนว่าต้องการให้ผู้เรียนทำอะไร แบบฝึกที่ดีต้องให้ผู้เรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้จากการเรียนมาตอบในแบบฝึกให้ตรงตามเป้าหมายในแต่ละแบบฝึกจะต้องกำหนดให้ชัดเจนว่าจะให้ผู้เรียนตอบแบบฝึกแต่ละชนิดอย่างไร

สรุปได้ว่า แบบฝึกเสริมทักษะที่ดีจะต้องใช้สำนวนภาษาที่ง่ายเหมาะสมกับวัยและความสามารถของผู้เรียน มีกิจกรรมหลากหลาย มีคำสั่ง คำอธิบายและคำแนะนำในการใช้ที่ชัดเจนเข้าใจง่าย ใช้เวลาในการฝึกไม่นาน ที่สำคัญมีความหมายต่อชีวิตและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.3.5 สัทอักษรกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ

สัทอักษรสากล (International Phonetic Alphabet: IPA) ได้รับการพัฒนาขึ้นโดยสมาคมสัทศาสตร์สากล เพื่อใช้เป็นการเขียนมาตรฐานสำหรับการแทนเสียงพูดในทุกภาษา นักภาษาศาสตร์ใช้สัทอักษรสากลเพื่อแทนหน่วยเสียงต่าง ๆ ที่อวัยวะออกเสียงของมนุษย์สามารถเปล่งเสียงได้ โดย

แทนหน่วยเสียงแต่ละหน่วยเสียงด้วยสัญลักษณ์เฉพาะที่ไม่ซ้ำกัน ซึ่งประกอบไปด้วยเสียงสระ
พยัญชนะ การเน้นเสียงหนักในระดับต่างๆ ดังนี้

เสียงสระภาษาอังกฤษ

ปรารมภ์รัตน์ โชติเสถียร (2550: 17) กล่าวว่า เสียงสระ (Vowel sounds) เป็นเสียงที่เปล่ง
ออกมาโดยไม่มีภารกิจของกระแสลมหรือการเสียดสีภายในช่องปาก (oral cavity) เช่น ในการออก
เสียงสระ /a/ กระแสลมที่ออกมาจากปอดจะผ่านช่องคอเข้าไปในช่องปาก และผ่านออกมาโดย
ปราศจากการกีดกันใดๆ เสียงสระทุกตัวเป็นเสียงก้อง (voiced sounds) เพราะในการออกเสียงสระ
ทุกตัว เส้นเสียงสั่น

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544: 57) กล่าวว่า สระเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในพยางค์
กล่าวคือพยางค์หนึ่งๆ อาจจะประกอบด้วยสระแต่เพียงอย่างเดียว (V) เช่น “oh” มีเพียงสระอย่าง
เดียว (ถึงแม้ว่าในการสะกดมีอักษร “h” ร่วมด้วยแต่ไม่ออกเสียง “h”) หรือประกอบด้วยพยัญชนะ
ต้นและสระ (CV) เช่น “no” หรือประกอบด้วยสระและพยัญชนะท้าย (VC) เช่น “is” และอาจ
ประกอบด้วยพยัญชนะต้น สระและพยัญชนะท้าย (CVC) เช่น “cat” หรือกล่าวได้ว่าถ้าจะเปล่ง
เสียงพูดออกมาในลักษณะพยางค์ นั้นจะต้องมีสระปรากฏอยู่ ดังนั้นสระจึงเป็นแกนหรือเป็นหัวใจของ
พยางค์ จะขาดเสียมิได้

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544: 57) ได้แบ่งเสียงสระออกเป็น 2 ประเภท คือ สระเดี่ยวและสระ
ประสม โดยจำแนกออกเป็นเสียงสระเดี่ยว 12 เสียง และเสียงสระประสม 8 เสียง

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงสระในภาษาอังกฤษ (Phonetic Symbols in English Vowel Sounds)

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงสระภาษาอังกฤษถูกใช้อย่างเดียวกันกับสัญลักษณ์แทนเสียงใน
พจนานุกรม ภาษาอังกฤษ – อังกฤษ เช่น Oxford Advanced Learner’s Dictionary of Current
English, Longman Dictionary of Contemporary English และ Cambridge Dictionary

ตารางที่ 2.1 เสียงสระภาษาอังกฤษ (Vowel Sounds)

สัญลักษณ์แทนเสียง	เทียบเสียงสัญลักษณ์	ตัวอย่างคำ	การถ่ายถอดเสียงของคำ
i÷	อี	see	/sɪ÷/
ɪ	อิ	sit	/sɪt/
ɛ	เอะ	ten	/tɛn/
æ	แอะ	cat	/kæt/
fɑ÷	อา	father	/dʌfɑ÷:(p)/
ɒ	เอาะ	got	/gɒt/
sɔ÷	ออ	saw	/sɔ÷/
ʊ	อุ	put	/pʊt/
tu÷	อู	too	/tu÷/
←	อะ	cup	/k←p/
bɜ÷	เออ	bird	/bɜ÷d/
ə	เออะ	about	/əbʌt/
ɛɪ	เอ	say	/sɛɪ/
gɔ	โอร	go	/gɔ/
fɑ	ไอ, อาย	five	/fɑ/
nɔ	เอา, อาว	now	/nɔ/
bɔɪ	ออย	boy	/bɔɪ/
nɪə	เอีย	near	/nɪə(p)/
hɛə	แอ	hair	/hɛə(p)/
piə	อัว	pure	/piə/

เสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษ

ปรารมภ์รัตน์ โชติเสถียร (2550: 60) กล่าวว่า เสียงพยัญชนะ (consonant sounds) ได้แก่ เสียงที่เปล่งออกมาโดยอาศัยอวัยวะภายในปากหนึ่งคู่ ซึ่งรวมเรียกว่า ฐานกรณ์ (articulator) กล่าวคืออวัยวะส่วนที่ไม่เคลื่อนไหวจะทำหน้าที่เป็นฐาน (passive articulator) หรือจุดที่เกิดเสียง และอวัยวะส่วนที่เคลื่อนที่ได้จะทำหน้าที่เป็นกรณ์ (active articulator) เคลื่อนที่ไปยังฐาน

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544: 16) กล่าวว่า การออกเสียงพยัญชนะเสียงใดเสียงหนึ่งต้องใช้ อวัยวะในปาก 1 คู่เสมอ โดยประสานกับกระแสลมออกจากปอด เช่น ริมฝีปากบนกับริมฝีปากล่าง ปลายลิ้นกับปุ่มเหงือก ฯลฯ เป็นต้น อวัยวะคู่ต่างๆ เรียกว่า ฐานกรณ์ “ฐาน” คือ อวัยวะที่คงที่ไม่เคลื่อนไหว ทำหน้าที่เป็นจุดที่เกิดเสียงส่วน “กรณ์” เป็นอวัยวะที่เคลื่อนไปหาจุดที่เกิดเสียง

สัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงสระในภาษาอังกฤษ (Phonetic Symbols in English Vowel Sounds) สัญลักษณ์ที่ใช้แทนเสียงพยัญชนะภาษาอังกฤษถูกใช้อย่างเดียวกันกับสัญลักษณ์แทนเสียง ในพจนานุกรม ภาษาอังกฤษ - อังกฤษ เช่น Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English, Longman Dictionary of Contemporary English และ Cambridge Dictionary

ตารางที่ 2.2 เสียงพยัญชนะ (Consonant Sounds)

สัญลักษณ์แทนเสียง	เทียบเสียงสัญลักษณ์	ตัวอย่างคำ	การถ่ายถอดเสียงของคำ
π	เพอะ	pen	/πɛv/
β	เบอะ	bad	/βɔ̃d/
τ	เทอะ	tea	/τɛ÷/
ð	เดอะ	did	/ðɔ̃d/
κ	เคอะ	cat	/χɔ̃t/
□	เกอะ (ไม่ใช่ ก. ไทย)	got	/□ɔ̃t/
τ♥(๕) ¹	เชอะ (คล้าย ช. ไทย)	chin	/τ♥ɔ̃v/
ð↓(ง)	เจอะ	June	/ð↓v÷v/
μ	เมอะ	man	/μɔ̃v/
v	เนอะ	no	/vɔ̃♠/
□	งอะ	sing	/σ□/
λ	เลอะ	leg	/λɛ□/
φ	เฟอะ	fall	/φ□÷λ/
๓	เวอะ ไม่ใช่ ว. ไทย	voice	/๓□σ/
	เอะ ไม่มีในเสียงไทย	thin	/ □v/
□	เดอะ ไม่มีในเสียงไทย	then	/□ɛv/
σ	เสอะ (ส. ช. ไทย)	so	/σ□♠/
ζ	เสอะ ไม่มีในเสียงไทย	zoo	/ζv÷/
♥(๕)	เสียง ช. ที่มีเสียงลมเสียด แทรกออกมาด้วย	she	/♥ɛ÷/
↓(z)	ไม่มีในเสียงไทย	vision	/ð๓□↓v/
η	เฮอะ เสียงออกจากช่องคอ	how	/ηα♠/
ρ	เรอะ	red	/ρɛð/
ω	เวอะ (ว. ไทย)	wet	/ωɛτ/
φ(y)	เยอะ	yes	/φɛσ/

¹ สัญลักษณ์อีกระบบหนึ่งที่นิยมใช้ในอเมริกาคือ ระบบ Trager-Smith ซึ่งนิยมใช้ตัวอักษรเป็นสัญลักษณ์แทนเสียงบางเสียง อาทิเช่น /s/, /t/, /z/ และ /j/ แทนเสียง /♥/, /τ♥/, /↓/ และ /ð↓/ ตามลำดับ โดยใส่เครื่องหมาย / / ลงบนตัวอักษร

การออกเสียงเน้นหนักในคำ (word stress)

ปรารมภ์รัตน์ โชติเสถียร (2537: 99) กล่าวว่า การลงเสียงหนัก (Stress) หมายถึงการออกเสียงพยางค์ใดพยางค์หนึ่ง หรือคำใดคำหนึ่งให้หนักกว่าพยางค์หรือคำที่อยู่ข้างเคียง การลงเสียงหนักในภาษาอังกฤษจึงนับว่าสำคัญมากพอๆ กับการลงวรรณยุกต์เอก โท ตรี จัตวาในภาษาไทย

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544: 133) กล่าวว่า การเน้นหนักบนพยางค์ (stress) หมายถึงการให้มีผลกำลังของกระแสลมจากปอดตกลงบนพยางค์ใดพยางค์หนึ่งมากกว่าพยางค์อื่นๆ หรือกล่าวได้ว่ามีการเน้นหนักบนพยางค์นั้น ๆ ผลก็คือพยางค์ดังกล่าวมีความเด่นชัดมากกว่าพยางค์อื่น

ระดับการลงเสียงหนักในคำ (Degrees of Force in Word stress)

การลงเสียงหนักแบ่งออกเป็น 3 ระดับคือ การลงเสียงหนักมาก (primary stress) การลงเสียงหนักรอง (secondary stress) และการไม่ลงเสียงหนัก (weak stress)

1) การลงเสียงหนักมาก (Primary stress) คำในภาษาอังกฤษทุกคำไม่ว่าจะกี่พยางค์ก็ตาม จะมีพยางค์หนึ่งได้รับ primary stress ผู้พูดจะออกเสียงพยางค์นี้หนักกว่าพยางค์อื่นๆ เช่นในคำว่า action พยางค์ที่ได้รับ primary stress คือพยางค์พยางค์แรก (stressed in the first syllable) เครื่องหมาย ที่ใช้แสดง primary stress ในสัญลักษณ์แทนเสียง คือ [**ˈ**] ซึ่งจะเขียนไว้บนหน้าพยางค์ที่ได้รับเสียงหนักมากที่สุด (เครื่องหมาย ที่ใช้แสดง primary stress ในคำ คือ [**ˈ**] ซึ่งจะเขียนไว้เหนือสระของพยางค์ที่ลงเสียงหนักมากที่สุด

ตัวอย่าง

pencil /ˈpɛnsəl/

action /ˈæksən/

slender /ˈslɛndə/

reduce /rɪˈdʌs/

2) การลงเสียงหนักรอง (secondary stress) จะเบากว่าหรือจะลงเสียงหนักน้อยกว่าพยางค์ที่ได้รับ primary stress คำในภาษาอังกฤษบางคำเท่านั้นที่มี secondary stress และส่วนใหญ่แล้วคำจะมี 3 พยางค์ขึ้นไป เครื่องหมายที่แสดง secondary stress ในสัญลักษณ์แทนเสียง คือ [**ˌ**] ซึ่งจะเขียนไว้ล่างหน้าพยางค์ที่ได้รับเสียงหนักรองลงมา (เครื่องหมายแสดง secondary stress ในคำ คือ [**ˌ**] ซึ่งจะเขียนไว้เหนือสระของพยางค์ที่ลงเสียงหนักรองลงมา)

ตัวอย่าง

energetic /ˌɛnɛrˈdʒɪtɪk/

understand /ˌʌndəˈstænd/

explanation /ˌɛkspləˈneɪʃən/

intonation /ˌɪntəˈneɪʃən/

3) การลงไม่ลงเสียงหนัก (weak stress) จะเป็นพยางค์ที่ออกเสียงเบาที่สุด และเสียงสระของพยางค์ที่ได้รับ weak stress มักจะเป็นเสียง /ɪ/ หรือ /ʊ/ ส่วนใหญ่พยางค์ที่ได้รับ weak stress จะไม่ลงเครื่องหมายใดๆ

ตัวอย่าง

photography /fɒtə'grɑːfi/	about /ə'baʊt/
famous /fə'meɪʃəs/	special /sɪ'siəl/
village /'vɪlɪdʒ/	orange /'ɒrɪndʒ/

คำในภาษาอังกฤษส่วนมากมีมากกว่า 1 พยางค์ (Syllable) เราจะต้องพยายามศึกษาค้นคว้าให้ทราบว่าพยางค์ใดที่ได้รับการลงเสียงหนัก หรือ stress การออกเสียงเพื่อให้พยางค์ใดพยางค์หนึ่งได้รับการลงเสียงหนักนั้น ไม่มีกฎตายตัว แต่พอสังเกตได้ ดังนี้

“พยางค์ใดได้รับเสียงหนัก พยางค์นั้นจะมีเสียงดังกว่าและนานกว่าพยางค์อื่นในคำเดียวกัน เช่น important “por” ได้รับเสียงหนักมากกว่า จึงเรียกการลงเสียงหนักชนิดนี้ว่า “primary stress” ส่วน “im” ได้รับเสียงหนักน้อยกว่าเรียกว่า “secondary stress” สำหรับ “ant” /ɒnt/ จะออกเสียงเบาและรวดเร็วเรียกว่า weak stress หรือ unstressed”

การออกเสียงเน้นหนักในประโยค (sentence stress)

ปรามภร์รัตน์ โชติเสถียร (2537: 110) กล่าวว่า ในคำแต่ละคำจะต้องมี Primary Stress 1 แห่ง แต่เมื่อนำเอาคำมาเขียนเรียงเข้าเป็นประโยค พยางค์ที่ได้รับ Primary Stress อาจลดลงเป็น Secondary Stress หรือ Weak Stress ได้ นั้นหมายความว่า คำที่นำมาเขียนเข้าเป็นประโยคนั้น จะได้รับการลงเสียงหนักไม่เท่ากัน ขึ้นกับชนิดของคำ และความรู้สึกรู้สึกของผู้พูดว่าต้องการเน้นคำใด

แฮนค็อก (Hancock, 2003: 54) กล่าวว่า คำๆหนึ่งมีรูปแบบการเน้นเสียงหนัก คือที่มีพยางค์เน้นเสียงหนักและเบา ประโยคก็เหมือนกันมีรูปแบบการเน้นหนักในคำนี้เรียกว่า การออกเสียงเน้นหนักในประโยค

ชนิดของคำที่ใช้ในการออกเสียงเน้นหนักในประโยค

ชนิดของคำที่ใช้ Sentence stress แบ่งได้ 2 ชนิด คือ

1) ชนิดของคำที่ต้องลงเสียงหนัก (Content Words) หมายถึงที่คำที่มีความหมายและมีเนื้อความสำคัญในตัวของมันเอง ซึ่ง มีการลงเสียงหนักมาก (Primary Stress) ในประโยค ได้แก่:-

1. Nouns (คำนาม) เช่น table, uncle, television, และชื่อเฉพาะ (Proper nouns) เช่น Marry, Robert, Michael

2. Main Verbs (คำกริยาหลัก) เช่น keep, search, sing, repeat, pronounce
3. Adjectives (คำคุณศัพท์) เช่น happy, angry, hungry, grey, positive,
  - Numerals(คำบอกจำนวนเมื่อใช้เป็นคุณศัพท์) : one, thirteen, twenty
  - Demonstrative Adjectives : this, that, these, those
4. Adverbs (คุณกริยาวิเศษณ์) เช่น usually, happily, very, carefully, easily
5. Interrogative pronouns (คำพจน์สรรพนาม) เช่น whom, who, which, when, where, why, how ซึ่งใช้ในประโยคคำถาม ไม่ได้ใช้เป็นคำสรรพนามแทนคำนามที่มาข้างหน้า (Relative pronouns)
6. Negative (คำแสดงปฏิเสธ) ได้แก่ not

2) ชนิดของคำที่ไม่ต้องลงเสียงหนัก (Function Words) หมายถึงคำที่มีความหมาย และแสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ ซึ่ง ไม่มีการลงเสียงหนักมาก (weak stress) ในประโยค ได้แก่:-

1. Articles (คำนำหน้านาม) ได้แก่ a, an, the
2. Pronouns (คำสรรพนาม)
  - Personal pronouns เช่น I, you, he, she, it, they,
  - Possessive pronouns เช่น my, mine, your, yours, his, her, hers, its, our, ours, their, theirs
  - คำ one หรือ ones เมื่อใช้เป็นสรรพนาม
3. Auxiliary verbs (คำกริยาช่วย) ได้แก่ can, shall, will, would, must, should
4. Prepositions (คำบุพบท) ได้แก่ at, for, from, of, in, to, under
5. Conjunctions (คำสันธาน) ได้แก่ and, as, but, or, since,
6. คำ Relative pronouns เช่น who, whom, which, when, where เมื่อใช้เป็นสรรพนามแทนคำนามที่มาข้างหน้า
7. คำกริยา to be กับ to have เมื่อเป็นกริยาหลัก (Main Verbs) ของประโยค

การเชื่อมโยงเสียง (Word linking)

ในการพูดภาษาอังกฤษเจ้าของภาษา (Native speaker) มักไม่พูดแยกเป็นคำๆ บางครั้งอาจมีเสียงเชื่อมระหว่างคำ ทำให้ผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาฟังคำหลายคำติดต่อกันเหมือนคำๆเดียวกัน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็อาจทำให้ไม่เข้าใจภาษาอังกฤษได้ เสียงเชื่อมระหว่างคำมักเกิดขึ้นระหว่างคำที่ขึ้นต้นด้วยเสียงสระ กับคำที่มาข้างหน้า

การแบ่งวรรคตอน (Thought group)

ในการสนทนา ถ้อยคำที่พูดย่อมประกอบด้วยคำมาเรียงต่อกันเป็นประโยค ประโยคเหล่านี้ ถ้าประกอบด้วยคำเป็นจำนวนไม่มาก ผู้พูดก็อาจพูดติดต่อกันไปได้โดยไม่หยุด แต่ถ้าประโยคที่พูดหรือผู้อ่านนั้นยาว ผู้พูดหรือผู้อ่าน ก็อาจหยุดภายในประโยคบ้าง อย่างเช่น ในการอ่านข้อความ อ่านประกาศหรืออ่านข่าว เป็นต้น

ช่วงหยุดในบทนี้จะมุ่งอธิบายเรื่องในช่วงหยุดในประโยคเป็นสำคัญ การที่ต้องหยุดระหว่างการพูดหรืออ่าน ก็เนื่องมาจากสาเหตุต่อไปนี้

- 1) หยุดเพื่อหายใจ (pause for a breath)
- 2) หยุดเพื่อช่วยทำให้ความหมายของถ้อยคำที่พูดหรืออ่านชัดเจนขึ้น (pause for emphasizing the meaning of words or make them clearly)

กลุ่มคำหรือวรรค (Thought group) หมายถึงกลุ่มคำหรือวลี(Phrase) ในประโยค ซึ่งกลุ่มคำเหล่านี้จะแบ่งโดยอาศัยช่วงหยุด (Pause) เป็นเกณฑ์ และการแบ่ง thought group จะต้องให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ คือจะไม่มีช่วงหยุดระหว่างคำที่มีความเกี่ยวเนื่องกัน เมื่อจัดกลุ่มคำหรือวลี ซึ่งอาจเป็นนามวลี กริยาวลี หรือบุพบทวลีได้แล้ว ก็ถือเป็น thought group 1 กลุ่ม เช่น with her brother ซึ่งเป็นบุพบทวลี เป็น thought group 1 กลุ่ม

จุดประสงค์ของการแบ่งกลุ่มคำ (thought group)

การแบ่ง thought group มีจุดประสงค์เพื่อ

- 1) ให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายของประโยคให้ถูกต้อง ดังตัวอย่างประโยค

The teacher /says the student/ is lazy. หรือ The teacher / says the student is lazy.

ซึ่งการแบ่ง thought group ที่ต่างกันดังที่ได้กล่าวไปแล้วนั้น จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจความที่ต่างกันไปด้วย

- 2) เพื่อเน้นความรู้สึกของผู้พูด เช่น

Frankly, / I am disappointed in you.

มีช่วงหยุดหลังคำ Frankly ซึ่งเป็นคำกริยาวิเศษณ์ เพื่อเน้นคำนี้ ซึ่งหมายความว่า “ถ้าจะให้พูดจริงๆ แล้ว” หรือ “จากใจจริงแล้ว” / ฉันผิดหวังในตัวคุณ”

เพื่อให้มีเวลาหยุดเพื่อหายใจ เมื่อต้องพูดหรืออ่านประโยคยาว ๆ

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544: 239) กล่าวว่า การอ่านออกเสียงเป็นการใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น ผู้ที่จะอ่านออกเสียงได้ดีนั้นต้องมีความรู้พื้นฐานทางไวยากรณ์ที่ดีพอสมควร และรู้หลักการออกเสียงทั้งในคำและประโยคได้อย่างเหมาะสม การอ่านออกเสียงจึงจะประสบความสำเร็จ

2.4 ความพึงพอใจและการวัดความพึงพอใจ

ความพึงพอใจหมายถึง พอใจ ชอบใจ (สำนักราชบัณฑิตยสถาน, 2542: 775) เป็นความรู้สึกที่ดีเมื่อประสบความสำเร็จ หรือได้รับสิ่งที่ ต้องการให้เกิดขึ้นเป็นความรู้สึกที่พอใจ (Hornby, 2000) ความพึงพอใจ (satisfaction) เป็นทัศนคติที่เป็นนามธรรม เกี่ยวกับจิตใจ อารมณ์ ความรู้สึกที่บุคคลมีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่สามารถมองเห็นรูปร่างได้ นอกจากนี้ความพึงพอใจเป็นความรู้สึกด้านบวกของบุคคล ที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อาจเกิดขึ้นจากความคาดหวัง หรือเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อสิ่งนั้นสามารถตอบสนองความต้องการให้แก่บุคคลได้ซึ่งความพึงพอใจที่เกิดขึ้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามค่านิยม และประสบการณ์ของตัวบุคคล (ทฤษฎีความพึงพอใจ, ม.ป.ป.) ซึ่งคล้ายกับทฤษฎี อรุณสุขขุจี (2546 : 5) ที่กล่าวว่า ความพึงพอใจของมนุษย์ เป็นการแสดงออกทางพฤติกรรมที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้ การที่เราจะทราบว่า บุคคลมีความพึงพอใจหรือไม่ สามารถสังเกตโดยการแสดงออกที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน และต้องมีสิ่งที่ตรงต่อความต้องการของบุคคล จึงจะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ ดังนั้นการสร้างสิ่งเร้าจึงเป็นแรงจูงใจของบุคคลนั้นให้เกิดความพึงพอใจในงานนั้น (ความหมายของความพึงพอใจ, ม.ป.ป.)

สมศักดิ์ คงเที่ยง และอัญชลี โพธิ์ทอง (2542) กล่าวถึงภาพรวมของความพึงพอใจว่า

1. ความพึงพอใจเป็นผลรวมของความรู้สึกของบุคคลเกี่ยวกับระดับความชอบหรือไม่ชอบต่อสภาพต่าง ๆ
2. ความพึงพอใจเป็นผลของทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบต่าง ๆ
3. ความพึงพอใจในการทำงานเป็นผลมาจากการปฏิบัติงานที่ดี และสำเร็จจนเกิดเป็นความภูมิใจ และได้ผลตอบแทนในรูปแบบต่าง ๆ ตามที่หวังไว้

หทัยรัตน์ ประทุมสูตร (2542) กล่าวว่า การวัดความพึงพอใจ เป็นเรื่องที่ยากที่จะเปรียบเทียบได้กับความเข้าใจทั่ว ๆ ไป ซึ่งปกติจะวัดได้โดยการสอบถามจากบุคคลที่ต้องการจะถาม มีเครื่องมือที่ต้องการจะใช้ในการวิจัยหลาย ๆ อย่าง อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะมีการวัดอยู่หลายแนวทางแต่การศึกษาความพึงพอใจอาจแยกตามแนวทางวัดได้สองแนวคิดว่าตามความคิดเห็นของ ซาลิซนิกค์ คริสเทนส์ กล่าวคือ

1. วัดจากสภาพทั้งหมดของแต่ละบุคคล เช่น ที่ทำงาน ที่บ้านและทุก ๆ อย่างที่เกี่ยวข้องกับชีวิต การศึกษาตามแนวทางนี้จะได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ แต่ทำให้เกิดความยุ่งยากกับการที่จะวัดและเปรียบเทียบ

2. วัดได้โดยแยกออกเป็นองค์ประกอบ เช่น องค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับงาน การนิเทศงานเกี่ยวกับนายจ้าง (รายงานผลการสำรวจความพึงพอใจของบุคลากรต่อการพัฒนาทรัพยากรบุคคลของสำนักงานเลขาธิการวุฒิสภาประจำปีงบประมาณ 2555, ม.ป.ป.)

บุญชม ศรีสะอาด (2546: 160-162) กล่าวว่าผู้วิจัยอาจต้องการทราบระดับพฤติกรรม หรือ คุณลักษณะของผู้เรียนหรือความคิดเห็นหรือเจตคติ หรือ ปัญหา ฯลฯ ก็จะสร้างแบบวัดเพื่อวัดค่าตัวแปรดังกล่าว โดยสร้างเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มักใช้ 5 ระดับ เช่น เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่แน่ใจ ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด หลังจากให้ผู้เรียนตอบแบบวัดดังกล่าว ก็จะนำมาวิเคราะห์โดยหาร้อยละที่มีผู้ตอบในแต่ละระดับ หรือหาค่าเฉลี่ย และส่วนแบ่งเบนมาตรฐานของแต่ละข้อ รวมรายด้าน และโดยรวมทั้งหมดแล้ว แปลความหมายค่าเฉลี่ยโดยเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมาย การให้คะแนนเครื่องมือแบบมาตราส่วนประมาณค่า อาจให้คะแนนแต่ละระดับดังนี้ ตอบน้อยที่สุดให้ 1 คะแนน น้อยให้ 2 คะแนน ปานกลางให้ 3 คะแนน มากให้ 4 คะแนน มากที่สุดให้ 5 คะแนน หรือให้ 0, 1, 2, 3, 4 ตามลำดับ เกณฑ์ในการแปลความหมายค่าเฉลี่ยควรใช้เกณฑ์ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.51-5.00	มากที่สุด
3.51-4.50	มาก
2.51-4.50	ปานกลาง
1.51-2.50	น้อย
0.00-1.50	น้อยที่สุด

วิทวัส รุ่งเรืองผล ก็กล่าวคล้ายๆ กันว่าเกณฑ์ที่ใช้ในการวัดความพึงพอใจจะใช้ ลิเคิท สเกล (Likert Scale) ด้วยการให้คะแนนความพึงพอใจแต่ละปัจจัยจาก 1 ถึง 5 โดย 5 คือพอใจมากที่สุด 4 คือพอใจมาก 3 คือพอใจปานกลาง 2 คือพอใจน้อยและ 1 คือพอใจน้อยที่สุด (วิทวัส รุ่งเรืองผล. ม.ป.ป.)

สรุปได้ว่าความพึงพอใจ หมายถึงความพอใจ ชอบใจ และมีความสุข ที่ความ ต้องการ หรือ เป้าหมาย ที่ตั้งใจไว้บรรลุผล ความพึงพอใจจะทำให้บุคคลเกิดความสุขใจและมีความสุขที่สมหวัง ในสิ่งนั้นๆ การวัดความพึงพอใจมักใช้เครื่องมือแบบมาตราส่วนประมาณค่าคือ ตอบน้อยที่สุดให้ 1 คะแนน น้อยให้ 2 คะแนน ปานกลางให้ 3 คะแนน มากให้ 4 คะแนน มากที่สุดให้ 5 คะแนน หรือให้ 0, 1, 2, 3, 4 ตามลำดับ

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเทศ

ศิริินภา พรหมคำ (2555) ศึกษาพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เป็นผลจากการเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนจ่านกร้อง อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ที่ศึกษาในรายวิชาฟัง – พูดภาษาอังกฤษ ภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 40 คน โดยกลุ่มควบคุมจำนวน 20 คน เรียนการออกเสียงตามปกติจำนวน 60 คาบ และกลุ่มทดลองจำนวน 20 คน เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์จำนวน 60 คาบ เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคือแบบทดสอบการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษ ผลการศึกษพบว่า หลังจากการเรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์แล้วผู้เรียนที่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์สามารถเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษได้ถูกต้องตามรูปแบบของภาษาอังกฤษมากกว่าผู้เรียนที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างเห็นได้ชัด และผู้ที่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์มีพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษดีกว่าผู้ที่ไม่ได้เรียนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์อย่างเด่นชัด ดังนั้นการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการด้านการเน้นเสียงพยางค์ในคำภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ แบบช่วยสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ ซึ่งจะใช้สอนผู้เรียนที่เป็นกลุ่มทดลอง โดยผู้วิจัยได้ศึกษาคำอธิบายรายวิชาและแบบเรียนวิชาฟัง-พูดภาษาอังกฤษที่ใช้เรียนในปีการศึกษา 2550 แล้วนำมาจัดทำแบบช่วยสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์โดยมีผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำ เนื้อหาประกอบด้วยกฎการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษ การฝึกฟังการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษ การฝึกออกเสียงการเน้นเสียงพยางค์ในภาษาอังกฤษและทำกิจกรรมต่างๆ ที่จะช่วยให้ผู้เรียนที่เป็นกลุ่มทดลองสามารถพัฒนาการเน้นเสียงภาษาอังกฤษได้ จะขอกล่าวถึงเนื้อหาบางตอนของแบบช่วยสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ ดังนี้

The rules of word stress in English. กฎการเน้นเสียงพยางค์ในคำภาษาอังกฤษ

1. Stress on the first syllable (เน้นเสียงที่พยางค์แรกของคำ)
  - 1.1 Most 2 – syllable nouns (คำนามที่มี 2 พยางค์) เช่น **pencil**, **sister**, **doctor**, **German** ยกเว้น **hotel**, **lagoon**
  - 1.2 Most 2 – syllable adjectives (คำคุณศัพท์ที่มี 2 พยางค์) เช่น **clever**, **happy**, **sorry**, **dirty** ยกเว้น **correct**
2. Stress on last syllable (เน้นเสียงที่พยางค์สุดท้ายของคำ)

- 2.1 Most 2 – syllable verbs (คำกริยาที่มีสองพยางค์) เช่น **repeat, complete, pronounce, begin** ยกเว้น **listen**
3. Stress on second from end (เน้นเสียงที่พยางค์ก่อนสุดท้าย)
  - 3.1 Words ending in –ic (คำที่ลงท้ายด้วย -ic) เช่น **gymnastics, geographic, Geologic**
  - 3.2 Words ending in –sion and –tion (คำที่ลงท้ายด้วย -sion และ -tion) เช่น **television, occupation, information**
4. Stress on third from end (เน้นเสียงที่พยางค์ที่สามก่อนสุดท้าย)
  - 4.1 Words ending in –cy, –ty, –phy, and –gy (คำที่ลงท้ายด้วย -cy, -ty, -phy, and –gy) เช่น **Democracy, nationality, photography, geology**
  - 4.2 Words ending in –al (คำที่ลงท้ายด้วย –al) เช่น **critical, geological**
5. Compound words (คำประสม)
  - 5.1 For compound nouns, the stress is on the first part (คำนามประสมจะเน้นเสียงที่ส่วนแรก) เช่น **classroom, notebook, homework, backpack, suitcase**
  - 5.2 For compound objective, the stress is on the second part (คำคุณศัพท์ประสมจะเน้นเสียงที่ส่วนที่สอง) เช่น **bad-tempered, old-fashioned**
  - 5.3 For compound verbs, the stress is on the second part (คำกิริยาประสมจะเน้นเสียงที่สอง) เช่น **to understand, to overflow, to underline**

อาภรณ์ ศรีเพชร (2552) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงแบบสัทอักษร (Phonetics) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 5 วสุธราริวัฒน์ฯ สังกัดเทศบาลเมืองนาสาร โดยมีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อสร้างชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 (2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) (3) เพื่อการศึกษาความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเทศบาล 5 วสุธราริวัฒน์ฯ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552 จำนวน 11 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนแบบสัทอักษร (phonetics) จำนวน 16 แผน

ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (X) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) มีคุณภาพอยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ย 3.80–4.40 ทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) สูงกว่าก่อนใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการใช้ชุดฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบสัทอักษร (phonetics) อยู่ในระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ย 3.54–4.18

วิภาพร สังขยานนท์ (2555) ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา ชั้นปวส.1 พืชศาสตร์ (ทวิภาคี) ภาคเรียนที่ 1/2555 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีร้อยเอ็ด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้ถูกต้องและเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปวส.1 พืชศาสตร์ (ทวิภาคี) จำนวน 42 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2555 วิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีร้อยเอ็ด เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบฝึกทักษะการออกเสียงสระและพยัญชนะภาษาอังกฤษด้วยสัทอักษร IPA แบบฝึกทักษะคำศัพท์ด้วยสัทอักษร IPA แบบวัดทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสัทอักษร IPA จำนวน 30 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีผลคะแนนการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังใช้แบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยสัทอักษร IPA สูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษด้วยสัทอักษร IPA

สุชาติ อินมี (2556) ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาสื่อการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์โปสเตอร์ สำหรับฝึกทักษะการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 2) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ สื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ แบบวัดความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเพื่อหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองด้วยการทดสอบที่ผลการวิจัย พบว่า

1. สื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ สำหรับฝึกทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพ 78.17/76.75
2. ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ก่อนและหลังได้รับการฝึกทักษะการอ่านออกเสียงด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยหลังได้รับการฝึกทักษะด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์ นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงสูงกว่าก่อนได้รับการฝึก
3. นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการฝึกอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยสื่อโฟนิกส์โปสเตอร์อยู่ในระดับมากโดยเฉพาะด้านภาพประกอบมีสีสันสวยงามน่าสนใจ และมีจำนวนคำศัพท์แต่ละชุดเหมาะสม การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาสื่อการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์ในรูปโปสเตอร์ช่วยให้นักเรียนฝึกออกเสียงให้ดีขึ้น จึงเป็นแบบอย่างในการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนในทักษะอื่นต่อไป

ฉิรวัดน์ ตันทนิส (2555) ศึกษาปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษและกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาสหวิทยาการชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ โดยใช้เครื่องมือในการวิจัยคือ แบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบสอบถามกลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ และแบบประเมินการออกเสียงพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษในตำแหน่งพยัญชนะท้ายมากกว่าตำแหน่งพยัญชนะต้น โดยมีปัญหาในการออกเสียงกักเสียดแทรกมากที่สุด มีปัญหาการออกเสียงสระเดี่ยวมากกว่าสระประสม

วริศรา ยางกลาง (2553) ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการออกเสียงเน้นหนักและท่วงทำนองภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา โดยใช้โปรแกรมการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการพัฒนาการออกเสียงเน้นหนักและท่วงทำนองภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา โดยใช้สื่ออิเล็กทรอนิกส์ 2) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อชุดการเรียนรู้อิเล็กทรอนิกส์เพื่อพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 โปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา จำนวน 40 คน ซึ่งถูกสุ่มเป็นกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาได้ทำแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงก่อนและหลังการใช้อิเล็กทรอนิกส์เป็นระยะเวลา 4 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีพัฒนาการในการออกเสียงหลังจากใช้อิเล็กทรอนิกส์ และมีความพอใจต่อสื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการพัฒนาการเน้นหนักคำและท่วงทำนองในการออกเสียงภาษาอังกฤษ เนื่องจากสามารถส่งเสริมและจูงใจการพัฒนาการออกเสียงของนักศึกษาได้

ธีราภรณ์ พลายนเล็ก (2555) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา เพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียง เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดการเรียนรู้ และเพื่อเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา จำนวน 60 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) จำนวน 30 คน โดยคัดเลือกจากผู้ที่มีคะแนนจากการทดสอบเพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาจำนวน 30 คนสุดท้ายที่มีคะแนนต่ำสุด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แบบทดสอบเพื่อศึกษาเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงและชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า

1. เสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาในการออกเสียงมากที่สุด คือเสียงที่อยู่ในกลุ่มเสียงเสียดแทรก (Fricatives) ได้แก่ เสียง /-θ/, /-s/ และ /-z/ คิดเป็นร้อยละ 100.00, 100.00 และ 96.67 รองลงมาคือกลุ่มเสียงข้างลิ้น (Lateral) ได้แก่เสียง /-l/ คิดเป็นร้อยละ 93.33 และกลุ่มเสียงกระดกลิ้น (Tap or Flap) ได้แก่เสียง /-r/ คิดเป็นร้อยละ 86.67
2. นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้นหลังจากใช้ชุดการเรียนรู้ โดยมีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมหลังการใช้ชุดการเรียนรู้คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 44.77 (S.D.= 14.22)
3. จากการเปรียบเทียบทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษ โดยเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ พบว่า นักเรียนมีทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จารุลักษณ์ บัวภาเรือง (2551) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียง เรื่อง การออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เพื่อพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียง เรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 และ 2 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียง เช่น การออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใช้กลุ่มตัวอย่างการวิจัย

คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอนุบาลบ่อพลอยราษฎร์รังสรรค์ อำเภอบ่อไร่ จังหวัดตราด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาตราด ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 โดยแบ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการหาประสิทธิภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน ซึ่งมี 3 ชั้น คือ ชั้นทดสอบรายบุคคล ชั้นทดสอบกลุ่มเล็ก และชั้นทดสอบภาคสนาม รวมจำนวน 29 คน และกลุ่มตัวอย่างในการทดลองได้แก่ กลุ่มที่เรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียง เรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบทดสอบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติการทดสอบค่าที ในการทดสอบเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน ผลการศึกษาพบว่า

1. ประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียง เรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เท่ากับ 75.66/75.50 เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 75/75

2. ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของผู้เรียนที่เรียนโดยใช้บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่ใช้ภาพเคลื่อนไหวประกอบเสียง เรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุชาติ โปธิสมภาพวงษ์ (2545) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อประกอบการสอนเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อประกอบการสอนเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา เพื่อเปรียบเทียบคะแนนการฟังเสียงและความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก่อนและหลังการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อประกอบการสอนเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน แบบทดสอบการฟังเสียงและความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนรายบท และแบบประเมินรายบทเพื่อแสดงความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอน

ผลการวิจัยพบว่าประสิทธิภาพของบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนเพื่อประกอบการสอนเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหามีค่า 83.50/83.33 ซึ่งถือว่ามีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดความสามารถในการฟังเสียงและการออกเสียงภาษาอังกฤษที่เป็นปัญหาหลังการเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่สร้างขึ้นสูงกว่าก่อนการเรียน นักเรียนมีความคิดเห็นต่อบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนอยู่ในระดับดี จากการวิเคราะห์เชิงคุณภาพโดยการสัมภาษณ์ สังเกต และใช้แบบประเมิน

รายบทเพื่อแสดงความเห็นและข้อเสนอแนะของนักเรียนหลังเรียนสรุปว่าบทเรียนที่สร้างขึ้นเด่นด้านเนื้อหา สีสัน วิธีการสอน การนำเสนอและเป็นบทเรียนที่ดีมาก สามารถพัฒนาการออกเสียงดีขึ้นได้จริง

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

เยาว์ (Yao, 2008) ได้ทำการศึกษาถึงประสพการณ์ในการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยการสัมภาษณ์นักศึกษาวชาวจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและไม่ใช่เอกภาษาอังกฤษ จำนวน 14 คน โดย 7 คนมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในระดับสูง โดยสัมภาษณ์เกี่ยวกับประสพการณ์ในการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถในการพูดแตกต่างกันใช้กลวิธีการเรียนการสอนออกเสียงแตกต่างกัน และผู้เรียนมีความต้องการให้มีการสอนในเรื่องกลวิธีการเรียนการออกเสียงเนื่องจากผู้เรียนบางคนไม่สามารถเรียนรู้กลวิธีได้ด้วยตนเอง

เอกสแตน (Eckstein, 2007) ได้ศึกษาวิจัยกับนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกาที่เรียนหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบเร่งรัด (Intensive English Program) จำนวน 183 คน โดยใช้แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ออกเสียงภาษาอังกฤษได้ดี ใช้กลวิธีการออกเสียง 3 ประเภทคือ สังเกตข้อผิดพลาดของตัวเอง การขยับหรือฝึกกล้ามเนื้อบนใบหน้าเพื่อช่วยในการออกเสียง และการหาข้อมูลหรือขอความช่วยเหลือเมื่อมีปัญหาในการออกเสียง

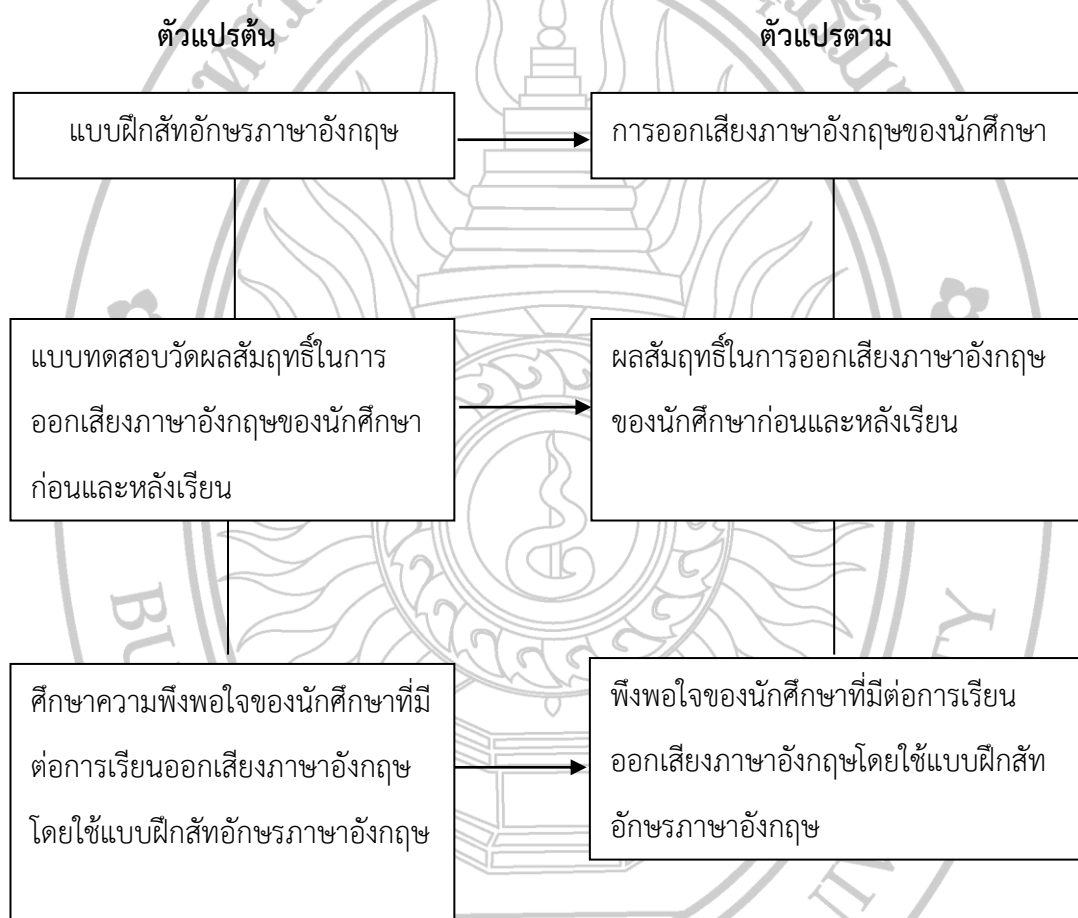
แอคบาร์ (Akbar, 2006) ได้ทำการศึกษาความยากของการออกเสียงภาษาอังกฤษของชาวอิหร่านผู้เรียน EFL กรณีศึกษาการใช้สื่อคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการออกเสียง จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 30 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มๆละ 15 คน กลุ่มแรกใช้การฝึกการออกเสียงแบบธรรมชาติและกลุ่มที่สองใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในการฝึกออกเสียง ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มที่สอนการออกเสียงธรรมชาติ สามารถออกเสียงได้ร้อยละ 65 และกลุ่มที่สอนโดยใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน สามารถออกเสียงได้ร้อยละ 85 สรุปได้ว่าการสอนโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ช่วยสอนในการออกเสียงสามารถพัฒนาการออกเสียงของผู้เรียนได้ดีกว่าและใช้เวลาในการฝึกออกเสียงน้อยกว่า

แมคโดนัลด์, ยูล์ และ พาวเวอร์ส (Macdonald, Yule and Powers, 1994 : 75-100) ได้เปรียบเทียบการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหลุยเซียนา ประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 23 คน โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ดังนี้ กลุ่ม A จำนวน 6 คน ใช้กิจกรรมฟัง-พูด แบบเดิม มีครูเป็นศูนย์กลางการเรียนการสอน กลุ่ม B จำนวน 6 คน ใช้ฟังเทปด้วยตนเองในห้องปฏิบัติการภาษา กลุ่ม C จำนวน 6 คน ใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ และกลุ่ม D จำนวน 5 คน เป็นกลุ่มที่สอนโดยใช้กิจกรรมเกี่ยวกับการสื่อสารซึ่งใช้การสอนและเทคนิคต่างๆ ผสมกัน มีการประเมินผลการสอนโดยให้ผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ฟังการออกเสียงของนักศึกษาทุกกลุ่ม พบว่า ผู้เรียนในกลุ่ม A, B, และ C ไม่มีความแตกต่างกันในด้านการ

ออกเสียงและการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในขณะที่ผู้เรียนในกลุ่ม D มีการออกเสียงและทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ดีมาก ข้อเสนอคือการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพจะต้องเป็นการสอนที่ผสมผสานวิธีการสอน เทคนิคการสอน และสื่อการสอนอย่างหลากหลาย

2.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยที่ได้จากการศึกษาและทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังรายละเอียดในภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย